

31st August 1970]

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

பிரச்சனைக்கு முடிவு காண வேண்டிய அவசியம் இல்லாததாலும், மேலே கூறிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் சபையை ஒத்திவைக்கத் தேவையில்லையென்று சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : I have heard both sides. Though the subject-matter of the motion is a specific matter of recent occurrence, the State Government's responsibility is not clearly involved in this regard. Therefore, I withhold consent to the raising of the matter.

IV. DISCUSSION ON THE FIRST SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1970-71—cont.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : தலைவர் அவர்களே, சப்ளிமெண்டரி டிமாண்ட்ஸ்-இன் பேரில் பேசக்கூடிய வகையில் இந்த மாநிலத்திலுள்ள காவல் துறைபற்றிச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டியவகை இருக்கிறேன். பொதுவாக நம் மாநிலத்தில் காவல் துறை இயங்கும் முறை பாராட்டுக்குரிய முறையாக அமைந்திருந்தாலும், சில இடங்களில் அவர்கள் தவறுகள் இழைப்பதையும் நாம் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். குறிப்பாக 2-8-70 அன்று தஞ்சை நகரில் ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்தது. ஜமீலா என்ற பெண் சினிமா விட்டு வெளியே வந்த பிறகு, காவல் துறையினர் அவள் மீது சந்தேகப்படுவதாகச் சொல்லி லாக்கப்பில் கொண்டு போய் வைத்தார்களாம். லாக்கப்பில் முன்பு இருந்த கைதிகளை வெளியே அனுப்பிவிட்டு, தனியாக இந்தப் பெண் இருக்கக்கூடிய நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, நான்கு காவலர்கள் அந்தப் பெண்ணிடத்தில் தகாத முறையில் தொடர்பு கொண்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதன் காரணமாக அந்தப் பெண் லாக்கப்பிலேயே இறந்து விட்டாளாம். இதைத் தொடர்ந்து அடுத்த நாள் முஸ்லிம் சங்கத்தைச் சார்ந்த சவ அடக்கச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம் அந்த சடலத்தை பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும்படி சொல்லியதற்கு, அவர்கள் டாக்டர் ரிப்போர்ட் வந்ததால் தான் நாங்கள் அதைப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று சொன்னார்களாம். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் அந்த சடலத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அதை அடக்கம் செய்தார்களோ அல்லது எரித்தார்களோ, அந்தத் தகவல் இது வரைக்கும் தெரியவில்லை. காவல் துறையிலே ஒரு 30 வயதுப் பெண் மான் பங்கப்படுத்தப்பட்டு உயிர் இழக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது என்றால், காட்டுமிராண்டித்தனமான போர்க்கை காவலர்கள் கையாண்டார்கள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டிய ஒரு வேதனைக்குரிய நிலை உருவாகியிருக்கிறது. இந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயலுக்கு அரசு தீவிர நடவடிக்கை எடுத்து, தவறு செய்தவர்கள் மீது கடுமையான தண்டனை விதிப்பதோடு, உடனடியாக அவர்களை “சஸ்பெண்டு” செய்ய வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணுடைய குடும்பத்தாருக்கு தக்க நஷ்ட ஈடும் கொடுக்க அரசு முன் வர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடி, நமது மாநிலத்திலே வகுப்புகளிடையே சுமுகமான ஒரு நிலை நிலவிவருவது நாம் எல்லாம் பெருமைப்படக்கூடிய நிலையாகும். ஆனால் திருச்சி ஜில்லாவில் துவரங்குரிச்சியில் விரும்பத்தகாத ஒரு அசம்பாவிதம் மூன்று வாரங்களுக்கு முன்பு நடந்திருக்கிறது. பள்ளி

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [31st August 1970]

வாசலுக்கு முன் மேளம் அடித்துக்கொண்டு வந்த ஒரு ஊர்வலத்தை முஸ்லிம்கள் தடுத்தார்களாம். ஆத்திரப்பட்ட கூட்டத்தினர் பள்ளி வாசல் மீது கற்களை எறிந்து ஓரளவுக்குச் சேதப்படுத்திவிட்டு திரும்பிச் சென்ற கூட்டத்தினர் முஸ்லிம்கள் கடைகளில் சுமார் 7, 8 கடைகளை குறையாடி சுமார் ரூ. 15 ஆயிரம் பெறுமான பொருள் நஷ்டப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக உள்ள தரப்பினர் சொன்ன புகாரின் பேரில் அங்கிருந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் டி.பி. சூப்பிரண்டும் அடுத்த நாளே “டிரான்ஸ்பர்” செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் முஸ்லிம்களுக்குப் பாதகமாக, முஸ்லிம்கள் மீது விரோத மனப்பான்மை கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாசில்தார் மீது முஸ்லிம்கள் சார்பில் சொன்ன புகார் கவனிக்கப்படவில்லை. தாசில்தார் உடனடியாக “டிரான்ஸ்பர்” செய்யப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை அலட்சியப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதில் நியாயமான முறையில் அரசு தலையிட்டு நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு குறையாடப்பட்ட கடைகளுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க அரசு ஏதாவது வகை செய்ய வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, கமுதியில் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து ஒரு பதட்ட நிலை உருவாகியிருக்கிறது. அங்கு ஒரு தேவரும் நாடாரும் தகராறு செய்துகொண்டார்களாம். ஒருவர் கத்தியை எடுத்துக் காட்டினாராம். காட்டிப் பயமுறுத்தியவர் ஓடினாராம். இதைத் தொடர்ந்து 2, 3 முஸ்லிம்கள் வேடிக்கை பார்த்தவர்களைக் கைது செய்து யார் கத்தியைக் காட்டினான், சொல், விடுவேன், இல்லாவிட்டால் விட மாட்டேன் என்று உள்ளே வைத்திருக்கிறார்களாம். சண்டை போட்டவர்கள் ஒருவரும் பிடிக்கப்படவில்லை. வேடிக்கை பார்த்தவர்களைப் பிடித்து உள்ளே வைத்துக்கொண்டு, காவலர்கள் துன்புறுத்துவதாகச் செய்தி வந்துள்ளது. இதில் மேல்மட்ட அதிகாரிகள் தலையிட்டு நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்றும் அவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்றும் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, எம்.பி.பி.எஸ். அட்மிஷனைப் பொறுத்து, நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆண்டும் முஸ்லிம்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அட்மிஷன் படிப்படியாகக் குறைந்த வண்ணம் இருந்துகொண்டு வருகிறது. முஸ்லிம்கள் இந்த நாட்டில் பத்து சதவீதத்தினராக இருக்கிறார்கள். பத்து சதவீதத்தினர் என்றால், ஆயிரம் ஸ்தானங்களுக்கு ஒரு நூறு முஸ்லிம்களுக்கு நியாயப் படி அட்மிஷன் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வாண்டு கொடுத்த அட்மிஷன் 25 பேருக்குத்தான் என்று நான் அறிகிறேன். முஸ்லிம்களுக்கு நியாயப் படி கிடைக்கவேண்டிய 75 ஸ்தானங்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், 20 ஆண்டுகளாக முஸ்லிம்கள் மீது ஒரு பாரபட்சமான கண்ணோட்டம் நடைமுறையில் இருந்தது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி வந்த பிறகு, அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டு, கொஞ்சம் நியாயம் கிடைக்கின்ற நிலைமை உருவாயிற்று. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொறுப்பேற்றவுடன் 75, 78 சீட்டுகள் முஸ்லிம் மாணவர்களுக்குக் கிடைத்தன. அடுத்த ஆண்டு 70 சீட் ஆயிற்று. அதற்கு அடுத்த ஆண்டு 58 ஆயிற்று.

31st August 1970]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

இந்த ஆண்டு 25 சீட்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரிய அநியாயம் முஸ்லீம் சமுதாயத்தின் பேரில் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்து வரும் ஆண்டுகளிலாவது முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கு இந்த அளவுக்குக் குறைக்கப்படாத நிலை ஏற்பட அரசு தீவிர கவனம் செலுத்தி வழி வகைகள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நேற்றே, அதற்கு முந்தின நாளோ மாண்புமிகு அமைச்சரிடம் கேட்ட கேள்விக்கு, முஸ்லீம்களுக்கு விகிதாசார அளவுக்காவது கோட்டா நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு, அரசியல் சட்டப்படி கோட்டா நிர்ணயிக்க வகையில்லை என்று சொன்னார்கள். இப்படியே போனால் முஸ்லீம் சமுதாயத்தினரின் நிலை என்ன ஆகும் என்பதை அரசு சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்து, முஸ்லீம் ஜனத்தொகைக்கு உரிய அளவில் “அட்மிஷன்” கிடைக்க வகை செய்ய “கோட்டா” நிர்ணயிக்க முன்வர வேண்டுமென்று மீண்டும் வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கேரளத்தில் “கோட்டா” நிர்ணயித்துக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த முறையை இந்த மாநிலத்திலும் கையாளலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். செலக்ஷன் கமிட்டியினர் முஸ்லீம் மாணவர்கள் என்றால், பாரபட்சமாக, இருப்பதால் 25 சீட்தான் கிடைத்திருக்கிறது. முஸ்லீம்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பங்கில் கிட்டத்தட்ட ஐந்தில் ஒரு பங்குதான் கிடைத்திருக்கிறது என்றால், இதை அநியாயம் என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன வென்று சொல்வது? இந்த முறை தவிர்க்கப்பட எந்தெந்த கமிட்டிகள் எந்தெந்த மாவட்டங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, அந்த ஒவ்வொரு கமிட்டியிலும் ஒரு முஸ்லீம் உறுப்பினர் நியமிக்கப்பட்டால், ஓரளவுக்கு பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்க வகை ஏற்படக்கூடும் என்ற அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்திற்கு ஏராளமாகச் செலவு செய்திருக்கக்கூடிய குறிப்பை நான் காண்கிறேன். என் சொந்த அபிப்பிராயம் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நாம் ஓரளவிற்கு வற்புறுத்துவதுதான் நல்லதே தவிர்த்து, தீவிரமாக அதை அமுல்படுத்தக் கூடாது. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை இந்த தேசத்திலேயே தமிழகத்தில்தான் தீவிரமாக அமுல்படுத்தி முதன்மையாக வந்து வெற்றி பெறக்கூடிய-பரிசு பெறக்கூடிய நிலையில் செயல்படுத்தியிருக்கிறோம். இது நல்ல போக்கு இல்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். அப்படித் தீவிரமாக நாம் செயல்படுத்தியதன் காரணமாக, நமக்கு ஏற்கெனவே 41 ஸ்தானங்கள் பார்லிமெண்டில் இருந்தது, 38 ஆக ஆகி 3 ஸ்தானங்களை இழக்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை மற்ற மாநிலங்களிலே ஒப்புக்குத்தான் செயல்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தீவிரமாக, மனப்பூர்வமாக செயல்படுத்தவில்லை. அந்தப் போக்கில் நாம் போனால் நல்லது என்பது என் அபிப்பிராயம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாநிலத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், அகில இந்திய சராசரியில் ஒரு சதுர மைலுக்கு 330 பேர் இருந்தால்,

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

[31st August 1970]

நம் மாநிலத்தில் 640 பேர் இருக்கிறோம். இங்கு இரண்டு பங்கு அதிகமான மக்கள் தொகை இருக்கிறது. இதைவிட ஒரு பங்கு அதிகமிருக்கிறது கேரளத்தில். நம்முடைய மாநிலத்தில் ஏற்கெனவே இரண்டு பகுதி அதிகமான மக்கள் தொகை இருக்கிறது. இரண்டு, மூன்று இடங்கள் குறைந்தாலும், அப்போதும் அதிக இடமே பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அகில இந்தியாவிலே சராசரி ஒரு சதுர மைலுக்கு 330 பேர் என்றால், இங்கே சதுர மைலுக்கு 640 பேர் இருக்கிறோம், இதை நட்டமாகக் கருத வேண்டியதில்லை.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : பாராளுமன்றத்தில் நமக்கு 41 ஸ்தானங்கள் இருந்து 39 ஸ்தானங்கள் ஆயிற்று. இரண்டு ஸ்தானங்களை நாம் இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம். 3 என்று எனக்கு நினைப்பு இருக்கிறது. ஆனால் நமக்குப் பார்லிமெண்டில் உள்ள பிரதிநிதிகளை மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டால், உத்திரப் பிரதேசத்தில் நம்மை விட இரண்டு பங்கு கூடுதலாகப் பிரதிநிதிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அகில இந்திய ரீதியிலே உருவாகியிருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்த்தால், நாமும் நிறையப் பேர் இருந்தால்தான் ஆட்டி வைக்க முடியும், மத்திய அரசிடமிருந்து எவ்வளவோ நன்மைகளைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, போக்குவரத்துத் துறையைப் பொறுத்து ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மாடி பஸ்ஸைப் பொறுத்து ஒரு அபிப்பிராயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாடி பஸ் என்ற முயற்சி தோல்வியடைந்தது என்று சொல்வேன். எப்போது பார்த்தாலும் பாதிக்கு மேல் காலியாகவே வந்துகொண்டிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் போக்குவரத்து நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு வருமானம் வந்ததோ அந்த வருமானம் அடுத்த ஆண்டுக் கணக்கைப் பார்க்கும்போது நிச்சயம் இருக்காத நிலை உருவாகியிருக்கிறது. இந்த மாடி பஸ்களில் குறிப்பாக காலை வைப்பதற்கு இடமில்லை. அப்படியே காலை மடக்கிக் கொண்டால், கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று நீண்ட தூரம் போகிறவர்கள் ஆட்சேபணை சொல்கிறார்கள். நேரடியாக நமது அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே சொன்னேன். கவனிப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஒன்றும் செய்யவில்லை. கால் வைப்பதற்கு அகலப்படுத்தினால், மக்கள் குறை நீங்கும். இதை அவசியம் கவனிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வளர்ந்த மரங்களை வெட்டி மாடி பஸ்ஸுக்காக ரோடுகளை அசலப் படுத்துவதைவிட டிராக்டர் சிஸ்டம்படி பின்னால் ஒரு டப்பாவை வைத்து இரண்டு பஸ்களை ஒரே எஞ்சினில் ஓட்டினால் இன்னும் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்று, கடைசியாகச் சொல்ல விரும்புவது, புத்தாந்தம் கிராமத்தில் திருச்சி ஜில்லாவில் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தீப் பிடித்து சுமார் 70 கடைகள் எரிந்துவிட்டன. எங்கேயாவது கடைகள், வீடுகள் எரிந்து விட்டால், நஷ்ட ஈடு உடனடியாக 80 ரூபாய் கொடுப்பார்கள். திருச்சி ஜில்லாவிலே 4 வீடுகளுக்கு 80 ரூபாய் வீதம் கொடுத்தார்கள். பாக்கிக் கடைகள் ஒன்றுக்கும் கொடுக்க வில்லை. கலெக்டர் அவர்களிடத்திலே சொல்லப்பட்டது. இங்கு அரசினிடத்தில் மகஜர் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு மாதங்கள் ஆகியும் கூட

31st August 1970]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

80 ரூபாய் வீதம் கொடுக்கப்படவில்லை. இதை உடனடியாகக் கொடுக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இந்தச் சிறு வியாபாரிகள் நஷ்டப்பட்டு மூலதனம் எல்லாம் பாழாகிப்போய் நடுத்த தெருவில் நிற்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அரசு அவர்களுக்குக் கடன் உதவி கொடுக்க வேண்டுமென்று மகஜர் கொடுத்தோம். சுமார் 1 ½ மாதம் ஆகிறது. இப்போது தான் 8 நாட்களுக்கு முன்பு அதைப்பற்றி கவனிக்கப்படும் என்ற பதில் எனக்கு வந்திருக்கிறது. தயை கூர்ந்து கடன் உதவியை துரிதப்படுத்திக் கொடுத்து அவர்கள் புனர்வாழ்வுக்கு வகை செய்து உதவ வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

[Mr. Deputy Chairman in the Chair].

THIRU G. VASANTHA PAI : Mr. Deputy Chairman, on the various subjects which have been dealt with in the Supplementary Demands for Grants and Estimates of Expenditure, I would like to speak only on a few. First, I would like to deal with the Tamil Nadu Transport. Of late, since the Report of the Somasundaram Committee, we have not been experiencing any trouble between the students and the bus conductors. But recently a couple of months back, due to the G.O. issued restricting the standing passengers in the bus to 25, we again saw the old thing resurrecting in new form. Luckily, the Hon. the Chief Minister issued a statement that he would hand it over to private enterprise if the State Transport bus conductors did not behave in a proper way, and he attributed it to two Trade Unions in the Transport Department and gave them a severe warning. But I must tell the Government that when they have a scheme for improving the Tamil Nadu State Transport Department, they should first take into consideration the efficiency, courtesy and the need for control of speed that these vehicles usually resort to. It is not a thing, which we, probably most of us who own our own private conveyance to go from one place to another, can imagine. But there are several people — office-going people, now going an hour earlier than the usual time of 10 o'clock—who find themselves placed in a very despicable situation, because when they want to get into the bus, they are prevented from boarding the bus because of two things. One is lack of transport facilities and the second is the G.O. restricting standing passengers to 25, and some people belonging to some Union insisting that they will not take more. I can quite understand a limit being placed on standing passengers. I can quite understand some difficulties being experienced in the maintenance of vehicles, if they carry more passengers than 25. But the State Government should immediately consider the proposal of increasing the number of vehicles or in their stead putting double-deckers, as is being done in Bombay City — where nationalised Bus Transport is functioning. During the last week, I went to Bombay. There, the convenience of the passengers is never overlooked, and the State Transport is functioning efficiently.

[THIRU G. VASANTHA PAI]

[31st August 1970]

Our State Government which has taken the cue for providing good lighting on Mount Road from one end to the other from, I think, the Bombay City, should also take the cue to constitute a Committee to investigate how the Bombay City Bus Transport is functioning. There, I think, the buses are going at a normal speed. There the conductors are very courteous to passengers and there is greater efficiency. It is very regrettable that we thought at one time that the students were the cause of the trouble and that the State Transport drivers and conductors had been unduly hurt by the students or *vice-versa*. But to-day, we find the public, passengers, who hold responsible positions and who utilise the public conveyance are put to undue hardship, which the Government should seriously consider, so that this inconvenience to passengers, who are travelling by these buses is removed once and for all either by increasing the number of Transport vehicles . . .

THIRU S. RAGHAVANANDAM : Is it possible that the conductors and drivers could be advised to behave in a manner worthy of the State Transport ? I would like to know from the Member what is the organisational set-up that he is stating for controlling the passengers and the public who board the buses.

THIRU G. VASANTHA PAI : I am not a Trade Unionist. I do not control any organisation. I am a member of the public and I am interested in the money of the State being utilised in the manner in which it will be convenient for the members of the public to travel in State owned buses. May I proceed, Sir ?

The next point that I wanted to deal with is about the impending strike threatened by the House Surgeons. I find on page 17 here that there is a scheme to increase the stipend from Rs. 150 to Rs. 175. I would like to say that this Rs. 175 to a fully qualified Doctor trying to complete his intensified training in rotatory house-surgeony is meagre. I think this should be increased to Rs. 250/- I strongly feel that Doctors form the backbone of our society and the persons who come to the medical profession should be treated in such a manner that they would be able to maintain themselves while doing very arduous house-surgeony, which is demanded of them.

Sir, I come to the next point about the recent appointment of Law Lecturers. On page 17 of the Supplementary Demands for Grants, I find that recently some Law Lecturers have been appointed. I would like to say a word for the attention of the Government on this point. The Law Lecturers have been appointed in the Professional Colleges because of the increased demand of various business houses and perhaps the Government servants for having Law Lecture course in the evening. Originally 5 temporary Lecturers were recruited in the year 1968. A selection was made by the Public Service Commission again

31st August 1970]

[THIRU G. VASANTHA PAI]

in November, 1969. I find that out of the 5 Lecturers that were selected in 1968, 2 were taken by the Service Commission and three were rejected. Then, Sir, the Director of Legal Studies appointed 14 more in this behalf and among them the three rejected were taken and 11 others were appointed. I am told that six of these people do not satisfy the requirements of the rules, which is Second Class B.L. and 5 years of practice at the Bar or M.L. and two years' experience at the Bar. I do not know under what conditions these temporary appointments were made. But I am given to understand that no advertisements were made and applications called for while relaxation of the qualifications was resorted to.

Then, I come to the Coom Improvement Scheme. It is really heartening to note that both the landscape scheme and the Coom Improvement Scheme are going from better to better from day to-day. But I find that during the rainy season once the rains fall, most of these cement slabs develop holes, and only the top surface remains. Almost everyday both in the morning and in the evening I pass along this way and I see that after rains, there is plenty of seepage of water through the cement slabs, because of the very poor material that is used for making these cement slabs. I hope the Government will divert their attention to this and prevent people from trying to make gain at Government expense.

Then, I come to what is stated on page 41 of the Supplementary Demand. That is with regard to Tirunelveli Medical College, where Rs. 13.14 lakhs is stated to be spent for the construction of additional buildings. I have time and again mentioned in this august House that the Tirunelveli Medical College has been experiencing dearth of teachers, Professors and also invasion of the medical students from Courtallam. What I would submit to this Government is this. It is not enough if buildings are merely put up. The theatre which is infected by pathogens should be attended to immediately and apparatus and equipment should be supplied to the hospital and properly maintained. I have been time and again mentioning about pathogens infecting the operation theatre. Every time 'தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்' was the only answer I got.

The last point I would like to mention is about something which may not be strictly connected with what has been stated in the Supplementary Demand. But I feel it is inextricably connected with the Health Scheme which is also contained in this estimate of expenditure — Family Clinics and things like that. Sir, Government have, of late, relaxed the rules regarding Prohibition permits. The Government have, of late, stated that any Doctor can certify, and on payment of Rs. 250/- a person may be granted a health permit. I find that formerly there was one protection for the individual in the home. But to-day, I am mentioning this — though actually it does not come within the ambit

[THIRU G. VASANTHA PAI]

[31st August 1970]

5-10
p.m.

and scope of this Demand — because it is connected with the health problem and Family Clinic. I am mentioning this because the Government have suddenly taken away the permits from all clubs. Formerly, all our people who liked to drink on health grounds or otherwise used to go to the clubs and go on drinking from 9 o'clock to 1 or so, and were keeping the sanctity of the home. But to-day, we find Government have suddenly — I do not know for what reason — thought that all permits to the Cosmopolitan Club, Gymkhana Club, Presidency Club and other clubs in the city, which were permitted to serve liquor in the club, should be stopped. Persons who can sell liquor outside have increased in every nook and corner. We find Wine Merchants and so many things are coming up. I would like to know what the policy behind it is. I would like to say one thing for the attention of the Government. Formerly persons used to drink between 9 and 1 in the club or after 9 o'clock in the club. Now they drink in the home. It is a wrong policy of the Government to continue. For whose benefit is this policy being adopted? I hope the Government will lay down broad lines on those matters, which its predecessor laid down in continuing Prohibition. I hope the Government will consider this and ensure permits to the clubs and see that the sanctity of the house is not violated. With these remarks, I want to thank you for giving me this opportunity to speak.

THIRU C. V. RAJAGOPAL : The hon. Member has supported the general demand which has come from the House Surgeons. I want to know whether the hon. Member supports all the demands of the House Surgeons. In the list of their demands, there is one demand that they have completed the M.B.B.S. course and that the Government should not give seats to students in Medical Colleges hereafter. I want to know from the Member whether he would support it or oppose it.

THIRU G. VASANTHA PAI : It is not left to me to take any decision. It is left to the Government. I was only referring to one demand, namely, raising their stipend from Rs. 175/- to Rs. 250/-. I am not concerned with any other demand. I am not viewing it as a Trade Unionist. I am an Independent member. I have put forth my views, which I feel proper views, for the consideration of the Government.

The Hon. Thiru Shanmugham asked me what about my views on clubs and whether I was speaking for the members of the club. As far as members are concerned, I am only concerned with the families of the members, because I am not a person who is addicted to drink and I do not know the value of it. I know several Members of the House have taken permits and the Hon. the Chief Minister on the last occasion said that he did not know whether their health would improve. What I am suggesting is

THIRU A. R. DAMODARAN : Not several Members, only one Member.

31st August 1970]

THIRU C. V. RAJAGOPAL : I want to answer a particular thing.

THIRU G. VASANTHA PAI : I was answering the Hon. Minister. I was stating that in the Club when they supplied drinks in the annexe they supplied snacks also. They get a lot of money for the clubs. I do not think that we can deprive them of it.

DEPUTY CHAIRMAN : There are 14 more hon. Members to speak. I request hon. Members to restrict themselves to 10 minutes each.

திரு. கே. அறிவழகன் : பெருமதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாடு நிதியமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. மதியழகன் அவர்கள் 1970-71 ஆண்டிற்குரிய முதல் துணை மதிப்பீடுகளைத் தமிழ் நாடு சட்ட மன்றத்தில் வைத்திருக்கிற நிலையில் என் கருத்தைக் கூறுவதற்கு அனுமதி தந்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நிதிக் குறிப்பீட்டில் முதலாவதாக நடைபெற்ற ஊராட்சித் தேர்தல்களைப் பற்றிய மிகச் சிறப்பான குறிப்பு அமைந்திருக்கிறது. நீண்ட காலமாக ஊராட்சித் தேர்தல்கள் ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையாக விளங்கும் என்று கூறப்பட்டு வந்தது. அந்தக் கருத்துக்கு ஏற்ப இங்கே நடைபெற்று முடிந்திருக்கிற ஊராட்சித் தேர்தல்கள் தமிழகத்திலே ஜனநாயகம் வேருன்றி இருக்கிறது என்பதையும், தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஜனநாயகத்தை மிகச் சிறப்போடு செயலாற்ற முடியும் என்பதையும் நிரூபித்திருக்கின்றன. அவர்கள் அவ்வாறு நிரூபிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் இவ்வரசு நல்ல வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் ஏற்படுத்தி, தமிழ் நாட்டிலே பரவலாக எழுதப் படிக்கத் தெரியாத மக்கள் கூட ஜனநாயகத்தினுடைய மேன்மையை உணரத் தக்க நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருப்பதற்கு இந்த அரசை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தி, சட்ட மன்றத் தொடரில் கடந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட பல்வேறு நன்மைகள், கிராம அலுவலர்களுக்குத் தரப்பட்ட இடைக்கால நிவாரணம், ஆசிரியர்களுக்குத் தரப்பட்ட வீட்டு வசதி, வாடகை வசதி போன்றவைகள் இந்த மன்றத்தின் முன்னால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். அதிலே ஊராட்சிப்பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும், இம்மாநிலத்திலே மானியம் பெறும் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் அதே விகிதத்தில் வீட்டு வாடகைப்படி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய அரசு மிக நீண்ட காலமாக பல்வேறு நன்மைகளை அரசாங்க அலுவலர்களுக்கு வழங்கி வருகிறது. அப்படிப்பட்ட முறையில் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் விஸ்தரிக்கின்ற முறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற அதே நேரத்தில் தனியார் பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கிற எழுத்தர்களுக்கும் அந்த நன்மைகளை விஸ்தரிக்கின்ற முறையை அரசினுடைய கல்வியமைச்சர் அவர்கள் பல நேரங்களிலேயும், பல்வேறு கூட்டங்களிலேயும், இம்மன்றத்திலேயும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, அரசு ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற நகர ஈட்டுப்படி, இலவச மருத்துவ வசதி வழங்கப்

[திரு. கே. அறிவுமுகன்]

[31st August 1970]

படுகிற அதே நேரத்தில், அதிலே வேலை பார்க்கிற எழுத்தார்களுக்கும் பணியாளர்களுக்கும் அளிக்கின்ற முறையை எப்போதும் தொடர்ந்து செய்கின்ற ஒரு முறையை இந்த அரசு ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொண்டால்தான், ஒரு பள்ளியில் வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்கள் நன்மை பெறுகின்ற நேரத்தில், அந்த ஆசிரியர்களோடு உடன் இருந்து பணி புரிகின்ற எழுத்தார்களும் நன்மை பெறத் தக்க சூழ்நிலை வந்து, வேலை பார்ப்போரிடத்தில் சுமுகமான சூழ்நிலையும் வளர்ச்சியும் உருவாகும்.

நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் நிர்வாகச் சீர்திருத்த முறையைக் குறிப்பிட்டு, இங்கே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற “செல்” லைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “ஆர்களைச் செஷன் அண்டு மெதட்ஸ் செல்” தலைமைச் செயலக நிர்வாக சீரமைப்புக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளதைப்பற்றிச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தார்கள். நிர்வாகத்தில் பல்வேறு சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படுவதை நான் இன்றைய தினம் தலைமைச் செயலகத்தில் காண்கிறேன். தலைமைச் செயலகத்தில் நான் செல்லுகிற நேரத்தில் எழுத்தார்களும் அலுவலர்களும் மிக சிறப்புக்குரிய வசதிகளைப் பெற்று மிக மகிழ்ச்சிக்குரிய முறையில் பணியாற்றுகிற சூழ்நிலையைப் பார்த்தேன். செயலகத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற இட வசதியைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன்.

தமிழகத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மனு நீதியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது சாதாரண மக்களும் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை ரேரடியாக அலுவலர்களிடம் சொல்லத் தக்க முறைகள் வளர்ந்திருக்கின்றன. ஜனநாயக வளர்ச்சியைப்பற்றி, பார்லிமெண்டு ரிஃபார்மைப்பற்றி உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருக்கிறவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுவும் சமீபத்தில் பெர்னாடு கிரீக் என்பவர் “ரிஃபார்ம் ஆஃப் பார்லிமெண்டு” என்ற புத்தகத்தில் இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்றத்தினுடைய முறை சீர்திருத்தப்படவேண்டியதற்கு ஜனநாயகத்தைப் பரவலாக்குவது தான் சரியான வழி என்கிறார். நாட்டில் அரசியல் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மாத்திரம் அரசியலை நடத்திக்கொண்டிருாமல், அரசியலுக்குத் தொடர்பாக நிற்கின்ற வழக்கறிஞர்கள், டாக்டர்கள், என்ஜினீயர்கள், டெக்னாலஜிஸ்டுகள் ஆகிய பலரையும் அரசாங்க நடைமுறைகளில் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967 பிப்ரவரி மாதத்திலே ஆட்சியில் அமர்ந்த பிறகு, அடுத்த மார்ச் மாதத்தில் சென்னையில் நடைபெற்ற ஒரு பெரு விழாவில் “சோஷலிஸ்டு ஒர்க்கர்ஸ் கான்பரன்ஸ்” என்ற மாநாட்டில் பேசும்போது சொன்னார்கள். அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்கள் பெறுகிற மதிப்பு மிக வேகமாக வளர்ந்து அவர்கள் போதும், போதும் என்று சொல்லத் தக்க அளவிற்கு மதிப்பு வளர்ந்துவிட்டது; இந்திய உப கண்டத்தில் நாட்டில் இருக்கிற பொறியாளர்களை, விஞ்ஞானத் துறையைச் சேர்ந்தவர்களை, மற்ற பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களை அரசியலில் மிகுந்த ஊக்கம் காட்டவும், அரசியலில் இருப்பவர்கள் இணைத்துக்கொண்டு செயலாற்றவும் தக்க முறைகளைக் கையாள்வது நல்லதாகும் என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967 மார்ச் மாதத்தில் குறிப்பிட்டதற்கு ஏற்ற முறையிலே பல்வேறு துறை

31st August 1970]

[திரு. கே. அறிவழகன்]

களில் பணியாற்றும்பவர்கள் ஊக்கம் பெறத் தக்க பல்வேறு காரியங்கள் நடைபெற்றன. அவர்களைக் கலந்து உரையாற்றுகின்ற முறையையும் பின்பற்றினார்கள். இன்றைய தினம் நம்முடைய அரசு அதைத் தொடர்ந்து செய்கின்ற முறையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் ஈடுபடுவதைப் பல நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். இங்கே உள்ள சர்ஜன்கள் கேட்ட கோரிக்கைகளை எல்லாம் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் சொன்னார்கள். ஆனால் மருத்துவர் மாநாட்டில் முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசிய நேரத்தில், அவர்கள் குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகளைப்பற்றி அவர்கள் தந்த விளக்கங்களைக் கேட்டு, அங்கே இருக்கிற மருத்துவர்கள் எல்லாம் மனமகிழ்ந்து இத்தகைய சிறப்பான பதிலைச் சொல்கிற முதலமைச்சர் தங்களுடைய கருத்துக்களைக் கூர்ந்து கவனிக்கிற அருமையான முறையைப் பாராட்டியதை நான் அங்கு வீற்றிருந்த போது கண்டேன்.

இன்றைய தினம் நம் அமைச்சர்கள் பல்வேறு துறையைச் சேர்ந்தவர்களிடையே மேலும் மேலும் கலந்து பழகுகிற வாய்ப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்வேன். அவ்வாறு வளர்த்துக்கொள்வதன் மூலம் ஜனநாயகத்தில் எல்லோருடைய குறைபாடுகளையும் அறிந்துகொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். ஒரு பதின்மூன்று அமைச்சர்கள் எல்லாக் குறைபாடுகளையும் உணர்ந்து, நாட்டின் பல்வேறு மூலைகளில் இருக்கக்கூடிய நிலைமைகளை எல்லாம் அறிந்து, அவ்வப்போது காரியங்களை ஆற்றுவது கடினமாக இருக்கிறது. இந்த ஜனநாயக யுகத்தில் அவற்றை அறிந்துகொள்ளுகிற வாய்ப்பு ஏற்படுகிற நேரத்தில், குறைகளை அறிந்து அவர்களையும் அரசாங்கத்தினுடைய பல்வேறு பணிகளில் வாலண்டரியான முறையில், அவர்களாகவே வந்து ஈடுபடுகிற முறையில், அல்லது அவர்களை ஈடுபடுத்துகிற முறையிலே குழுக்கள் அமைத்துச் செயலாற்ற வேண்டும் என்று இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் தலைமைச் செயலகத்தில் அமைக்கப்பட்ட Organisation & Methods Cell நம்முடைய அரசாங்கத் துறையில் நிர்வாகத் துறையில் ஏற்படுத்துகிற முதல் மாற்றத்தின் அடையாளமாக இருக்குமென்று கருதி இந்த மதிப்பீடுகளைத் தந்த அரசையும் நிதி அமைச்சரையும் பாராட்டி நான் இந்த அளவில் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

5-00
p.m.

*THIRU M. RAJAH IYER : Mr. Deputy Chairman, Sir, I rise only to speak a few words because the Supplementary Demand is made for a sum of only Rs. 1.94 crores. The Hon. the Finance Minister has made a reference to the elections to the Panchayats that have taken place recently. I have great pleasure in joining with him in expressing our appreciation of the performance of the elections at the various levels so smoothly. There have not been very many violent incidents. But I cannot help expressing the feeling, Sir, that it was too fussy, long drawn-out, time-consuming, and wasteful of time and energy. Particularly the polling personnel had to devote nearly nine days, 3 days for attending instructional classes, and 3 days each in two Panchayat Unions. Most of them were drawn from Colleges and High Schools. Men of

[THIRU M. RAJAH IYER]

[31st August 1970]

learning, Degree-holders were asked to assemble to attend the so-called instruction classes given by a Deputy Tahsildar or a Revenue Inspector. It was very amusing to note that in a particular case noting particularly the calibre of the Presiding Officers assembled there, the Deputy Tahsildar said, "You are all educated men, no instruction is necessary. You can go home." All these could have been simplified, if printed instructions were sent to the Polling Officers. They could have read the instructions and prepared themselves for the onerous responsibility expected of them. I wonder whether so many classes are necessary and so much of remuneration — Rs. 83.85 lakhs out of Rs. 1.95 crores — could have been minimised. I cannot help feeling that these are all zones where a lot of economy could have been effected. These instruction classes, so many of them were quite unnecessary. But, at the same time, I must thank the Government for having made the remuneration available to the polling personnel quite quickly. The remunerations were at flat rates. They need not have to submit bills and wait for payment indefinitely, as was done in the last elections. By and large, the elections went on smoothly. There have been instances here and there where petty vengeance and victimisation of persons have taken place. My hon. Friend Thiru Muthuswamy the other day referred to the violent incident where some teachers were victimised. I am aware of certain schools being run down because of supposed involvement of the management and teachers in these elections. The grievances of the school may be genuine. What is happening now is this. Indeed the Panchayat Unions force the private institutions to close down, and they start their own institution. A Panchayat Union School is started there. We must see to it very sternly that such rivalries do not lead to new schools being opened, where there are already schools existing, which do their job quite effectively.

There is reference to house rent allowance having been extended to the aided school teachers. I was surprised to learn that this house rent allowance was not made available to aided school teachers in the Villivakkam area, close to Madras Corporation zone. It must be extended to the aided school teachers in Villivakkam. All these facilities must be extended to the non-teaching staff also. Free medical aid, house rent allowance, and other amenities must be extended to them also. The hon. Member Thiru Arivazhagan made a plea for them, and said that when teachers enjoyed these concessions, they must be extended to the non-teaching staff also. I do not base my claim for this allowance for the non-teaching staff on the ground that they also serve in educational institutions like teachers. In case of Government Schools, Local Body Schools, Panchayat Schools, the non-teaching staff get this allowance. Then, why should the non-teaching staff in aided schools alone be denied this allowance? They are not too many. It should be extended to them also.

31st August 1970]

[THIRU M. RAJAH IYER]

I was surprised to learn the other day in the Management Conference that the Government had sent round a circular making a discrimination between teaching staff and non-teaching staff saying that from 1-4-1964, the managements of aided schools must make their contribution to the Provident Fund of their non-teaching staff. This is a great shock to us. The confidence they had has been impaired, if I may say so. It is indeed a breach of agreement entered into. It is a breach of a solemn agreement entered into between the Management and the Government. It was on the 24th of April, this agreement was entered into when the Free Education Scheme was introduced. The solemn assurance was given to all Managements that they need not make contributions to the Provident Fund of their employees — not only teaching staff but also non-teaching staff. The Government committed themselves to find the management's share of the Provident Fund for the non-teaching staff also. I request the Hon. Minister to look into the Minutes of that Meeting, which was held under the presidentship of Thiru Bhaktavatsalam, who was then the Education and Chief Minister. It was laid down that the Government should find the contribution which Managements were finding towards the Provident Fund of their employees. I hope, Sir, the Government would honour their commitment and solemn assurance. While it is a small thing, it has very great importance.

I am also surprised to note the lack of co-ordination between the various Departments of the Government. The Education Department has sent round a circular saying that the aided school teachers are eligible for medical aid. They have even laid down the form in which the compensation for medical treatment is to be claimed. There is a categorical form. When an aided school teacher had undergone treatment in the Erskine Hospital, Madurai, he was forced to pay bed charges. Even the production of the G.O. issued by the Education Department did not help. The Dean refused to countenance this G.O. because it was issued by the Education Department and not by the Director of Public Health. It is unfortunate that between the Education Department and the Public Health Department, there is this lack of co-ordination, though the Hon. Minister deals with both the portfolios of Education and Public Health himself. I wish the Hospitals are informed that teachers are eligible for medical aid. The Director of Public Health should be requested to send round a circular saying that the teachers are eligible for medical aid, and public health services must be expected to accept the order. He must send round a circular to all the hospitals under his control.

I was quite surprised to see the reply of the Hon. Minister to the Call-Attention Notice saying that the question of raising the minimum pension from Rs. 20 to Rs. 30 for the aided school teachers was still under consideration. It is one of the most baffling statements. It is entirely contrary to the unequivocal written policy statement on Education placed

[THIRU M RAJAH IYER]

[31st August 1970]

on the table of the House. The statement was to the effect that this concession had been extended to all the aided school teachers from the 1st April, 1970. But on the 26th or 27th of August, the Hon. Minister says that it is still 'under consideration.' Is it charitable on the part of the Government to say that it is still under consideration? How could it be still under the consideration of the Government, when it is unequivocally stated that it has been extended to the aided school teachers? The matter calls for clarification. I hope, Sir, the Hon. Minister will not amend the statement that he made on the 1st April, because it was a statement made earlier. It has been seen by hundreds and thousands of teachers. They will be mystified to note this. The Panchayat Union teacher has received Rs. 30/- per month. If they are asked to refund the amount they have received in excess, they will be put to a lot of inconvenience, because they have been receiving it for the last few months. It is very unfortunate that this confusion should have been brought about. I should very much implore the Government — I beg of them — better to treat it as a prestige issue — to issue telegraphic instructions to the Treasuries to-day, so that the teacher-pensioners are not shocked and faced with this problem at the various Treasuries in the State and to ensure that they get their pension of Rs. 30 along with various other thousands of pensioners in the State. When the teachers go to the Treasuries to receive their pension, the Treasury people show the order and say that they have not received the order from the Accountant-General or the Treasury Officer. It is a very baffling statement. The Director of Treasuries and the Accountant-General should be informed that the Government have granted to the teachers of Panchayat Unions and Aided Institutions the minimum pension of Rs. 30/-. I hope, Sir, these are two things in respect of which instructions would be issued to all the treasuries.

Thank you, Sir.

***திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு :** துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1970-71-ம் ஆண்டுக்கான துணை மானியக் கோரிக்கைகளை நம்முடைய மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்தின் முன்னால் வைத்திருக்கிறார்கள். அதனை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கை இந்த மன்றத்திலும் வெளியிலும் ஆதரவர்களும் எதிர்ப்பார்களும் பேசப்படுகிற ஒரு கோரிக்கையாகும். எதிர்ப்பாகப் பேசுபவர்கள் இப்படிப்பட்ட மானியத்தின் மூலமாக ஏற்கெனவே ஒப்புதல் பெறாமல் தங்களுக்கு இஷ்டமான காரியங்களைச் செய்து முடித்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகு மாமன்றத்தின் ஒப்புதல் பெறுவது என்பது முறைதானா, ஜனநாயகம்தானா, பேரவையையும், மேலவையையும் மதிக்க வேண்டாமா என்று கேட்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு வளர்ந்து வருகிற ஜனநாயகத்தில், மார்ச் மாதத்திற்கு மார்ச் மாதம் நாட்டு மக்களுக்கு எது தேவை, எதை எப்படிச் செய்வது என்று முடிவு எடுக்கக்கூடிய நிலையில் நாடு இல்லை. ஆகவே மார்ச் மாதத்திற்குப் பிறகும் கூட எந்த எந்தத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும்,

31st August 1970] [திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

நாளும் எழக்கூடிய பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுவதற்குத் துணை மானியக் கோரிக்கை தேவைப்படுகிறது. மார்ச் மாதத்திற்கு மார்ச் மாதம்தான் நிதி நிலைபற்றி முடிவு செய்ய வேண்டுமென்றால், பக்க வாட்டத்திலே பார்க்கக் கூடாதவாறு குதிரைக்குக் கவசம் போட்டு இழுத்துச் செல்லக்கூடிய நிலை உருவாகுமே தவிர காடுகளில் இஷ்டமாகத் திரிந்து தன்னுடைய நிலையை நிர்ணயம் செய்யக்கூடிய அரிமா போல் உணர்வு ஏற்படாத நிலைமை எழுந்துவிடும். ஆகவே, இப்படிப் பட்ட துணை மானியக் கோரிக்கை ஜனநாயக நாடுகளில் இன்றைய தினம் தவிர்க்கப்பட முடியாத நிலையில் இருக்கிறது.

வெறும் 194 லட்ச ரூபாய்க்காக இருக்கக்கூடிய இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கை தவிர்க்க முடியாதது மட்டுமல்ல, இன்றைய தினம் தேவைப்படக்கூடிய ஒரு விவகாரமாக இருந்து வருகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் நாம்- இன்றைய தினம் மாநிலத்தில் பல்வேறு துறைகளில் சீரமைப்பு செயல்முறை மேம்பாட்டு உத்திகள் ஆகியவற்றை நிறைவேற்றவும் பணி ஆய்வுகளை நடத்தவும் நிதிச் செயலகம் சீரமைப்பு முறைகள், குழுக்கள் ஏற்படுத்தப் படுவதை வரவேற்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம். அந்தக் குழு துரிதமாகச் செயல்பட்டு அதனுடைய ஆய்வுகளை உடனடியாகச் செயல்படுத்துவது இன்றைய தினம் இருக்கக்கூடிய நமது அரசுக்குப் பெரும் லாபகரமாக முடியும் என்று தனிப்பட்ட முறையில் சருதுகிறேன்.

இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கைக்குப் பிறகு கிராம உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு அளித்த இடைக்கால நிவாரணம் பற்றியும் அதேபோல் ஜமாபந்தி பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இடைக்கால நிவாரணம் தந்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து வரவேற்கிறேன். ஜமாபந்தி ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக கேட்டுக் கேட்டு, சென்ற ஆண்டு நடைமுறையில் ஏற்று, இந்த ஆண்டு முதல் மாவட்டத்தில் ஒரு தாலுக்காவில் ஜமாபந்தி ஒழிக்கப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. ஜமாபந்தியை ஒழித்து புதிய முறையை ஏற்படுத்துகிற நேரத்தில், எந்த முறை சிறந்த முறை என்று ஆய்ந்து பார்க்க வேண்டிய கட்டத்தில் இருக்கிறோம். புதிய முறையைவிட ஏற்கெனவே உள்ள ஜமாபந்தி நல்லது என்ற நிலைமை எழுந்தால், இந்தப் புதிய முறையால் இருக்கக்கூடிய சிப்பந்திகளுக்கும் செயலாற்றக்கூடிய அதிகாரிகளுக்கும் எந்தவித லாபமும் ஏற்படாது என்பதை நான் எடுத்துக்கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். இந்த ஆண்டு ஜமாபந்தி முறையை ஒழித்த தாலுக்காவில் நடைபெற்ற முறைகளைப்பற்றி சம்பந்தப்பட்ட கிராம உத்தியோகஸ்தர்களை வினவியதில், அவர்கள் கூறிய சருத்து, சென்ற முறை கோழி தேவைப்பட்டது என்றால், இப்போது ஆடு தேவைப்படக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதாகும். அவை அனைத்தும் பொய்யாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாலும், மெய்யோ என்று எண்ணும் நிலையில் அங்கே இருந்து கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே அப்படிப்பட்ட ஜமாபந்தியை ஒழிக்கும் நிலைமையில், அதற்கு சம்பந்தப்பட்ட கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள், அதற்கு சம்பந்தப்பட்ட ரெவினியூ இலாகாவின், மந்திரிகள் அனைவரும் உட்கார்ந்து இதைப் பற்றிக் கூடி முடிவு எடுப்பது சாலச் சிறந்ததாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு] [31st August 1970]

அடுத்தாற்போல், கோவில் நிலங்களைச் சீர்திருத்துவதற்கு இன்றைய தினம் புதிய முயற்சிகளை அரசு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக சென்னையிலும் தஞ்சையிலும் கோவையிலும் மதுரையிலும் அலுவலகங்கள் ஏற்படுத்தி, அந்த நிலங்கள் எல்லாம் எங்கே இருக்கின்றன, எப்படி இருக்கின்றன என்று பார்ப்பதற்காக புதிய முயற்சிகளில் இறங்கியிருக்கிறோம் என்று நான் அறிகிறேன்.

அறந்தாங்கி தாலுக்காவில் ஆவுடையார் கோவிலுக்கு ஏராளமான நிலங்கள் இருந்தன. இன்றைய தினம் அவை எங்கே? நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் ராஜராஜ சோழன் கொடுத்த தஞ்சைக் கோவிலுக்கான நிலங்கள்பற்றி விரிவாகக் கூறுவார். அவை எல்லாம் இன்றைய தினம் எங்கே? திருவள்ளூர் தாலுக்காவில் திருப்பாலூர் கிராமத்தில் என்னுடைய நிலத்திற்கு வடவன்டை பக்கம் ஒரு கோவிலுக்குச் சொந்தமான நிலம் உண்டு. வருஷத்திற்கு மூன்று முறை உழவார்கள். சாகுபடி நல்ல முறையில் ஆகும். ஆனால் அவை எல்லாம் எங்கே போகிறது என்று யாருக்கும் தெரியாது.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் இதையெல்லாம் கூறினால், கோவிலுக்கு நிலம் கூடாதா என்று கேட்கக்கூடும். கோவிலுக்குப் பணம் இருக்க வேண்டாமா என்பது அல்ல பிரச்சனை. ஆனால் இருக்கக்கூடிய நிலங்களின் மூலம் பெறக்கூடிய வருவாயை யாரோ சிலர் சுரண்டுவது சரிதானா? அதற்காகத்தான் நிலம் வைக்கப்பட்டதா? நிலத்தை கோவில்களுக்கு மானியமாக வழங்கினார்களா என்பதையெல்லாம் நாம் எண்ணிப்பார்த்து, உரிய முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

நம் முடைய நண்பர்கள் திரு. அறிவழகன், பெரியவர் திரு. ராஜா அய்யர் குறிப்பிட்டார்கள். ஆசிரியர்களுக்குத் தரப்படக்கூடிய பல்வேறு சலுகைகள் இன்றைய தினம் துணை மானியக் கோரிக்கையில் இருக்கின்றன. நீண்ட காலமாகத் தேவைப்பட்ட ஒன்று என்று கருதி, இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இன்றைய தினம் வீட்டு வாடகைப்படி வழங்கியிருக்கிறது சர்க்கார். அதேபோல் தகுதி பெற்ற நிலைமையில் இருந்த மூவாயிரம் ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்கு படிப்பு இருக்கிறது, அதனால் உயர்நிலை ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் இடைநிலை ஆசிரியர்களாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் வருகிற அக்டோபர் 1-ம் தேதி முதல். இவை எல்லாம் நம்முடைய கலைஞர் கருணாநிதி தலைமையில் உள்ள சர்க்கார் ஆசிரியர்கள் பக்கம் எவ்வளவு கருணை உடையதாக இருக்கிறது, உதவி புரிய வேண்டுமென்று எவ்வளவு கருத்து உடையதாக இருக்கிறது என்பதற்கு நல்ல அடையாளங்கள்.

அப்படிப்பட்ட நம் சர்க்கார் இன்றைய தினம் குடும்ப நலத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய நண்பர் திரு. அப்துல் வஹாப் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் மற்ற மாநிலங்களைவிட நம் மாநிலம் சிறப்பாகச் செயல்படுகிறது. இப்படிச் செயல்பட்டால் டில்லிக்கு நம் பிரதிநிதித்வம் என்ன ஆவது என்பது பற்றிக் கூறினார்கள். ஒன்றைக் கூறுவேன். நம்முடைய பிரதிநிதித்வம் டில்லிக்கு எவ்வளவு என்பதுகூட முக்கிய

31st August 1970]

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

5-40
p.m.

மல்ல. இது தமிழ் நாட்டுப் பிரச்சனையாக, இந்தியத் துணைக்கண்டப் பிரச்சனையாக இல்லாமல் உலகப் பிரச்சனையாக உருவெடுத்து இருப்பதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. வளர்ந்து வரக்கூடிய ஜனத்தொகை பெருகிக்கொண்டே போனால், இன்னும் முப்பது ஆண்டுகளுக்குள் உலகம் பூராவும் உணவுப் பிரச்சனை பெரும் பிரச்சனையாகிவிடும் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதே நேரத்தில் இன்றைய தினம் எகிப்து, இங்கிலாந்து நாடுகள் முன்னேறுவதற்குக் காரணம் அவர்கள் திட்டமிட்டு ஜனத்தொகையைக் குறைத்து வந்தார்கள். 30, 40 ஆண்டுகள் அவ்வாறு குறைத்ததன் விளைவாகத்தான் இன்றைய தினம் இங்கிலாந்திலும் எகிப்திலும் அவர்கள் நல்லவண்ணம் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்ற பொருளாதார சரித்திரத்தை நாம் மறப்பதற்கில்லை.

இந்த நேரத்தில் தமிழக அரசை வினயமாக வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன், நாம் செலவழிக்கும் பணத்தை உத்யோகஸ்தர்களுக்கு ஊதியமாகத் தந்து அதன் மூலம் செலவழித்துவிடுகிறோம். அதை மாற்றி குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்கு வேண்டிய விளம்பரத்திற்கும் பிரச்சாரத்திற்கும் அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுவேன். அதற்காகப் பிரச்சாரம் செய்கிறோம். தெருவுக்குத் தெரு விளக்குகிற படங்களைப் பார்க்கிறோம். ஒரு தாய்-தகப்பனைப் போடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு ஆண் மகவு, ஒரு பெண் மகவு என்று போட்டிருக்கிறார்கள். பல மாதங்களுக்கு முன்பு ஒரு முறை இந்த மன்றத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அந்த முறையான விளம்பரத்தைப் பின்பற்றுவதால் ஏற்படக்கூடிய கேடுபாடுகளை உணர்ந்தாக வேண்டும். அதைப் பார்க்கும்போது ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் தேவை என்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. ஆனால் அப்படிப் பிறக்கிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்வேன். சிரிப்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. சிந்தித்துச் செயல்படக் கூறுகிறேன். இதைப்பற்றி சம்பந்தப்பட்ட இலாகா அதிகாரிகளிடம் நான் சென்ற மாதம் விசாரித்தேன். அவர்களை இதை மாற்றுவதற்கான வழி வகைகளைக் கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், “நமது அரசு டில்லியிலிருந்து டணம் பெறுகிறது, ஆகவே அவர்கள் சொல்லக்கூடிய முறையில் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்”, என்று. இதை டில்லிக்குக் கூறி தமிழகத்தில் ஜனத்தொகையைக் குறைக்க வேண்டிய உணர்வு இருக்கிறது, இந்த உணர்வு கொண்ட மக்களிடம் பிரச்சார முறையை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஆண், ஒரு பெண் என்று இரண்டு போடுவதற்குப் பதில் இரண்டு ஆண் மகவும் அல்லது இரண்டு பெண் மகவும் ஆகப்போடலாம். என்னைப் பொறுத்த வரையில், இரண்டு போடுவதற்குப் பதில் ஒன்று போடுவதே மேல். அது ஜனத்தொகையைக் கட்டுப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல் ஜனத்தொகையைக் குறைப்பதற்குக்கூட பயன்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இலங்கையிலிருந்து இங்கே அகதிகள் வருகிறார்கள். வருகின்ற அகதிகளை தாளவாடி பிரிசனிலே குடியேற்ற வேண்டுமென்று நான் மிக வினயமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்கே குடியேற்றுவது அரசியல் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பரிசாரமாக இருக்கும். அங்கே பட்டுப்பூச்சிகள் உற்பத்தி செய்

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

[31st August 1970]

வதற்கு ஏற்ற நிலம் இருக்கிறது. இலங்கையிலிருந்து வருகிறவர்கள் அதற்குப் பக்குவமானவர்கள். அவர்களைக் குடியேற்ற அந்த இடம் தகுந்ததாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்றைய தினம் லோகநாதன் குழுவின் பரிந்துரையின் மீது கோவையில் மூடப்பட்ட மில்களில் பங்கஜா மில்லுக்கு 18 லட்ச ரூபாய் அரசு உத்தரவாதத்தின்மேல் சிண்டிகேட் பாங்க் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் அவர்கள் திருப்பித் தராததன் விளைவாக 8 லட்சத்துச் சில்லறை ரூபாய் உடனடியாக நாம் திருப்பித் தர வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இனிமேல் இந்த மாதிரி நிலைமை வராத அளவிற்குப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இரண்டொரு நாட்களுக்கு முன்னால் செய்தி வந்தது. வருமான வரியை ஏய்ப்பதாக ஈட்டிக்காரர்கள் என கூறப்படும் அவர்கள் இருக்கக்கூடிய நிலையைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்தது. அவர்களைப்பற்றி ரெவின்யூ இலாகாவின் சரியாக கவனித்தாக வேண்டுமென்று கேட்டு இந்த மானியத்தை வரவேற்று முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

*THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, yesterday I read from the newspapers of a very interesting statement that has been made by the Hon. the Minister for Education regarding the starting of a Technical University in Madras. I was rather intrigued to find that the Hon. the Minister for Education mentioned in his speech that the Government of Tamil Nadu had approached the Central Government and the University Grants Commission with the proposal to start a Technical University in Madras. I said I was surprised, because, in my opinion, it is neither necessary nor constitutionally required, that the Government of Tamil Nadu should approach the Central Government for permission to start a Technical University in Madras. For the past 20 years, the Members of the State Legislatures have found that because one party existed in power at the Centre and the same party was in power in the States, certain powers which were vouchsafed to the States were voluntarily given up, because of the strong personality of the then Prime Minister and one of the unfortunate offshoots of that subservience was the feeling that the State Governments would have to approach the Central Government for the starting of Universities. The only power that has been vouchsafed to the Central Government under the Constitution is the determination and co-ordination of standards in higher education and this co-ordination and determination of standards led to the formation of the University Grants Commission which should have confined itself strictly to the Constitutional powers relegated to the Central Government. But, unfortunately, Sir, we found that in the year 1956 when the University Grants Commission was constituted, it was given the enormous power of distributing certain funds to Universities all over

31st August 1970]

[THIRU A. R. DAMODARAN]

India. If the Government of Tamil Nadu want to start a Technical University in Madras City, if they believe that they have the requisite facilities and if the number of technical institutions and the personnel who are required to man these technical institutions are there, if it is the desire of the populace of the State that we should have a Technical University which will conform to all the standards required of a Technical University, then in my humble opinion, this Government need not approach the Central Government for any permission to start a Technical University in our State. In fact, I would even go to the extent of saying—and I would not like to be misunderstood as trying to promote any sort of confrontation with the Central Government on this issue—that even under the meagre powers that have been granted under the Constitution, University is totally a State subject and the starting of any University is within the discretionary power of the State Government itself. I would, therefore, plead with the Hon. the Minister for Education, unlike other industrial concerns for which we have to approach the Central Government for a licence, not to introduce a new precedent or perhaps continue the old precedent which has been established by the previous Governments. We feel that for a Technical University, all the facilities exist in the Adyar Complex and I would strongly urge upon him to constitute such a University by a statute of this legislature and then approach not the Central Government but the University Grants Commission for adequate funds which may be required for the starting of this University. If the University Grants Commission turns round and tells the Government of Tamil Nadu that this University has been started without the permission of the University Grants Commission, I would go to the extent of saying that we should test the Constitutional powers of the University Grants Commission to restrict grants to any University in a State by filing an appropriate suit in the Supreme Court. I mention this because in many other matters we have been taking up the issue of the division of the Constitutional powers between the Centre and the State. I am only anxious that even in matters where complete autonomy should exist in the State as per the Constitution, we should not voluntarily give up our rights and continue the old precedents which have been established by previous Governments by common consent between the Central Government and the State Government but should make an issue of such matters and test the case, because I certainly believe that much of the powers that have been given to the State have been taken up by the Central Government in this very invidious and insidious manner.

5-50
p.m.

I am pleased to find in the Supplementary Demand an expenditure that has to be incurred on a Committee which has been appointed to go into the question of the closure of the Standard Motor Products of India. Sir, in viewing this question, I am afraid, as the Hon. the Minister for Industries so courageously pointed out yesterday in an outstanding speech, on which I must congratulate him, we are obsessed with the

[THIRU A. R. DAMODARAN]

[31st August 1970]

idea that in granting expansion to a private industry, we are creating unnecessary monopolies which will have a stranglehold on Governments or which will have a monopoly of economic power. In fact, no Industries Minister of any State Government has come out with such a clear enunciation of industrial policy as the Hon. Thiru Madhavan did day before yesterday when he said that we, in this State, are primarily interested not in the so-called theoretical, ideological questions of whether any monopolies are created or not ; we are interested in industries being started in our State so that the huge number of unemployed technicians and other technological persons, skilled or unskilled personnel are given an opportunity to find employment in these factories that may be started in our State. From this point of view, the re-opening of the Standard Motor Products of India is of vital necessity, because more than 1700 to 1800 persons are unemployed at the present moment and I certainly hope that the efforts of this State Government to see that this Industry is started once again so that these people who are suffering, who have been suffering for so many months are rehabilitated in the factory by providing them with employment will be successful. It may be of interest to Members of this House to know that the average annual production of the Standard Motors when it ceased to work was round about 3600 or 3700 cars. It would be a surprise to the Members of this House to know that the Fiat Factory in Italy is producing in 1970 approximately 5800 cars per day. I only mention this to show that our vision of the size of a factory is limited by the poverty in our own country and when we think of this modern enterprise we do not take into account the large scale manufacture that is taking place in other countries and which should be adapted in our country if these factories are to progress along the lines on which they have started. I hope that the efforts of the Tamil Nadu Government will be successful and although there might be certain persistent and obstinate obstacles placed in the way of the Tamil Nadu Government for certain political reasons by certain political parties, I hope, they will stand firm on this issue, because it is of paramount importance that this very important industry starts functioning again either under Government auspices or under the auspices of the same Management, with all the help and assistance that may be required by it from the Government.

One word more, Sir, and I have done. It is in regard to a question that was raised by my hon. Friend Thiru Vasantha Pai regarding the House Surgeons and their claims for certain benefits. I am not interested in the question of shutting out Medical Graduates until all these persons find employment. This demand arises from the fact that these people seem to think that the Government service is the only service that is available to all Graduates. This is a mistaken belief which, I am afraid, has been deliberately created. It is an illusion to think that any Government is capable of providing full employment. Even the most advanced Governments are incapable of providing employment to all Graduates.

31st August 1970]

[THIRU A. R. DAMODARAN]

But the unemployment situation is so acute in our country that we often depend on Government for our existence. I would only plead that the Medical Graduates who are being paid a stipend of Rs. 75/- or something at the present moment certainly require a certain amount of consideration in view of the fact that even Class IV Officers of the Government get somewhere between Rs. 135/- and Rs. 140/- as salaries. Considering the great service that these House Surgeons are rendering to patients in the City and in other hospitals, I would commend it to the Government to consider whether the stipends should not be increased so that in this small way at least, we could show our appreciation of the work that is being done by the medical profession. With these words, I thank you for giving me an opportunity to speak.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, துணை மானியத்தின் மேல் பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்த தங்களுக்கு நன்றி யறிதலை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கணக்கிட்டு, அளவு போட்டு, இந்தப் பணம் நாட்டு மக்களுடைய, ஏழை எளியவர்களுடைய, சாதாரண மக்களுடைய வரிப் பணம் ஆயிற்றே என்று எண்ணி, அதற்காக ஒரு வரையறை வகுத்து ஓரளவிற்கு இதிலே சிக்கனத்தையும் காட்டி, செய்யவேண்டிய காரியத் திற்காக முறையோடு பங்கிட்டு, இந்த மானியத்தை இங்கே சமர்ப்பித்ததற்கு என்னுடைய பாராட்டுதல், மகிழ்ச்சி, நன்றி.

மிக தாராள மனம் படைத்த வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்களை, மிகத் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். எங்கள் காஞ்சி புரம் என்ற ஊர் இருக்கிறது. அந்த ஊரிலேதான் இதற்கு முன்பிருந்த மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இருந்தார்கள். ரொம்ப நெடுங் காலமாக பழைய புராண காலத்திலிருந்து சரித்திர காலம் வரையில் அந்த ஊருக்குப் பெருமை இருந்திருக்கிறது. இடையிலே கொஞ்சம் மங்கிவிட்டது. அந்த ஊர் தலைநகரம் ஆக்கப்பட வேண்டும். முன் காலத்திலே தலைநகரமாக இருந்தது ஆயிற்றே, இடையில் மங்கிப் போய்விட்டது என்று தலைநகரம் ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தலைநகரம் வெறும் “ஹெட்குவார்டர்ஸாக” மட்டும் ஆகி, அங்கே இருக்கிற ஆஸ்பத்திரி “ஹெட்குவார்டர்ஸ்” ஆஸ்பத்திரி என்று இருக்கிறதே, அங்கே கண்ணுக்கு வைத்தியம் இருக்கிறதாவென்றால், கிடையாது என்கிறார்கள். ஏதோ தப்பித் தவறி சில பெரிய மனிதர்களுக்கு “ஆக்சிடெண்டு” நடந்து அவர்கள் படுக்க இரண்டு ஸ்டேஷன் வார்டு இருக்கிறதாவென்றால், அதுவும் இல்லை. ஆப்பரேஷன் நடக்கிற நேரத்திலே ஆப்பரேஷன் ஆரம்பிக்கிற போது, மழை வருகிறது என்றால், ஆப்பரேஷன் தடைபடுகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலைமையை மாற்றுவதற்குத் தயவு கூர்ந்து வருவாய்த் துறையமைச்சர் அவர்கள் கருணை காட்ட வேண்டும். எங்கள் காஞ்சிபுரம் இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இருக்கிற காரணத்தினால், அமைச்சர் அவர்கள் பணம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாகப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[31st August 1970]

ஜீப் கார்கள் வாங்குகிற விஷயத்தில் அதிகமாக ஜீப் கார்கள் வாங்குவதைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாங்கவேண்டியது தான். இது வளர்ந்து வருகிற காலம். இதற்கு முன்னாலே மக்கள் தொகை இரண்டு கோடி, மூன்று கோடி என்றால், இப்போது 4 கோடிக்கு மேலே இருக்கிறது. இதற்கு மேலே மக்கள் தொகை போய்க் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் நாம் விரைவாகவும் வேகமாகவும் செயல்பட வேண்டுமானால் நமக்கு ஜீப் கார்கள் அதிகம் தேவைதான். விரைவாக, வேகமாக நிர்வாகம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று முதலமைச்சர் அவர்கள் பெரிய உக்கிரம் கொண்டிருக்கிறாரே, அதற்கு அதிக ஜீப் கார்கள் வாங்கித்தர வேண்டும் என்பதை நான் மனமுவந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன். சில நேரங்களில் அந்த ஜீப் கார்களை அதிகாரிகள் தங்கள் சொந்தத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். அது இருக்கத்தான் செய்யும். அப்படி நடந்தால், ஆட்சியாளர்களுக்குத் தெரிவித்தால், நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் தயங்க மாட்டார்கள். ஜீப் கார்கள் நிறைய வாங்குகிறோம் என்று எண்ண வேண்டாம். ஜீப் கார்கள் தேவையில்லை என்று அருமை நண்பர் சொன்னார்கள். அவர்கள் அவையில் இல்லை. இல்லாதவர்களைக் குறித்துச் சொல்லக் கூடாது. அது தேவையில்லை என்றார். ஏரி இருக்கிறது. நாம் கழுவப் போகிறோம். ஏரிக்குப் போகிறோம் என்றால், ஏரி பெரியது ஆயிற்றே, கைகால் அலம்பப் போவதில்லை என்று வந்தால், அழுக்கினால் அதிகமாக ஆபத்து வரும். ஏரி பெரியதுதான். அதைக் கண்டு யாரும்கைகால் கழுமாமல் வருவதில்லை. ஆகவே இந்தக் குறைகள் இருக்கின்றன என்ற காரணத்தினால், ஜீப் கார்கள் வாங்கக் கூடாது என்று நாம் நினைப்பதற்கில்லை.

6-00
p.m.

டிரான்ஸ்போர்ட்டைப்பற்றி அருமை நண்பர் பேசுகிறபோது, இதில் இவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் வருகிறதே, இதைத் தனிப்பட்டவர்களுக்கு விட்டுவிடலாம் என்று கூட கூறினார்கள். அவர் கூறுகிறபோது, எதிர்க் கட்சித் தலைவர் மாண்புமிகு திரு. ராஜாராம் அவர்கள் அப்போதே குறுக்கிட்டு, இது அவருடைய சொந்தக் கொள்கை, கட்சிக் கொள்கை அல்ல என்றார். பாராட்டுகிறேன். எனக்குக் கொள்கை என்று தனியாக இருந்தால், அது வீட்டில் பயன்படும். நான் சார்ந்ததுள்ள கட்சியின் கொள்கையைப் பற்றி இங்கே பேச வேண்டும். பஸ்களைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் கொண்டிருந்தது. அதையே இந்த அரசாங்கமும் கொள்கையாக ஏற்று, இப்போது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் இருக்கிறாரே, இவர் டிரான்ஸ்போர்ட்டு அமைச்சராக இருந்தார்—அவர் அப்போதுதான் மிக வேகமாக நூற்றுக்கணக்கான பஸ்களை ஓடச் செய்தார். காங்கிரஸ் கட்சியின் கொள்கையாக இது இருந்தாலும், அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்தார்கள். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. மக்கள் நடமாட்டம் அதிகமாக ஏற்பட்ட காரணத்தினால், பஸ்கள் நிறையத் தேவை என்பதை எண்ணி, இப்போதுள்ள முதலமைச்சர் அப்போது டிரான்ஸ்போர்ட்டு அமைச்சராக இருக்கிறபோது மிக வேகமாகக் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

நேரமில்லாத காரணத்தினால் ஒன்றைத் தாழ்மையாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒன்றே ஒன்று. ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்திற்கு முன்

31st August 1970]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

வெளியே அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னாலோ என்று எண்ணுகிறேன். நான் பத்திரிகை படிப்பது மிகவும் அரிது. அன்றைய தினம் பத்திரிகை படித்தபோது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கை வந்திருந்தது. இந்த கான்பிடன்ஷியல் ஃபைலைப் பற்றி. என்னுடைய அபிப்பிராயம்.....

“It is my submission that I am going to place before the Hon. the Chief Minister.”

என்.ஜி.ஓவிற்கு இரகசியக் குறிப்பு, கான்பிடன்ஷியல் ஃபைல், ரிப்போர்ட் “That should be removed” என்ற அறிக்கை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். படித்தேன். எனக்குப் படித்தபோதே “ஷாக்”. தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன், இந்த அவையின் சார்பில். இந்த “கான்பிடன்ஷியல் ஃபைல்” ஏறக்குறைய 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெள்ளைக்காரன் கண்டு பிடித்த ஒன்று. என்.ஜி.ஓக்கள் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள். சகல ஸ்தாபனங்களிலும் கலெக்டர் ஆபீசாக இருந்தாலும், ரெஜிஸ்ட்ரார் தாலுகா ஆபீஸாக இருந்தாலும் இங்கே கோட்டையில் இருக்கிற அதிகாரிகளாக இருந்தாலும் வருத்தப்படக் கூடாது. அவர்களுடைய நன்மைக்காகவே ஒன்றைச் சொல்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். ரகசியக் குறிப்பு என்பது அவர்களைப் பற்றி எழுதி வைப்பது. செக்ஷன் சூப்பிரண்டாக இருப்பவர் தனக்குக் கீழே உள்ளவர் எப்படி வேலை பார்க்கிறார் என்று கண்டு அவரைப்பற்றி இரகசியமாக எழுதி வைப்பது தான் அது. [* * * * *]

இதற்கு முன்னால் வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் ரால் பகதூர் பட்டம் ஒருவருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றாலும் ஒரு பெரிய மனிதரைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானாலும் சரி, அவர்களைப்பற்றி இரகசியமாக விவரங்களை அறிந்து வைத்துக்கொள்வது வழக்கம் அப்போது. அவர்களைப்பற்றிய விவரம் எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் கலெக்டரிடம் இருக்கும். கலெக்டர் ஆபீசில் இதெல்லாம் பத்திரமாக வைத்திருப்பார்கள். நாட்டுக்கு ஆபத்து வரும்போது, இந்தப் பெரிய மனிதர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் சர்க்காருக்கு அவசியம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று அப்படிப்பட்ட இரகசியக் குறிப்புகளை ஆபீஸ்களில் சேகரித்து வைத்திருப்பார்கள். இப்போது முதலமைச்சர் அவர்கள் இரகசியக் குறிப்பை எடுத்துவிட்டது நல்லதுதான். ஒருவர் வேலை செய்யும்போது, அவர்கள் நல்லவர்களா, கெட்டவர்களா, திறமையாக வேலை செய்கிறார்களா, இல்லையா, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று ஒரு சூப்பிரண்டு எழுதி வைத்தால் அவருக்குப் பிறகு வருகிறவர் தனக்குக் கீழே வேலை செய்கிறவர்களைப் பற்றி முன்னால் இருந்தவர் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறார் என்று பார்த்து, அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்ள வசதியாக இருப்பது இந்த இரகசியக்குறிப்பு. இப்போது அது வெளிப்படையாகத் தெரியும்படி எழுதினால், அதிலும் சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவரைப்பற்றி இந்த மாதிரி எழுதப் போகிறேன் என்றால், அதாவது விரோதமாக எழுதப்போகிறேன்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[31st August 1970]

என்றால், “வெளியே வா, பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லக் கூடிய ஆபத்தான காலமாக இருக்கிறது இப்போது. அது இருந்தால் அவர்கள் பயந்துகொண்டு வேலை செய்ய வேண்டும். ஆகவே இதை எடுத்துவிட்டதைப் பற்றிப் பாராட்டுகிறேன். (சிரிப்பு) இது நல்ல ஏற்பாடுகள். அதைப் பாராட்டி இதற்கு முன்னால் நான் கேட்டுக் கொண்டதைப்போல, எங்கள் ஊருக்குத் தேவையானதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த வாய்ப்பைத் தந்த தங்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THIRU D. SANTOSHAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, sinc, I cannot be as humorous as the hon. Member Thiru C. V. Rajagopal I shall try to make up for it by being very brief, just cataloguing a few of my requests. To start with, I congratulate and thank the Government for putting up a magnificent and majestic-looking building in Madurai for housing the 29 Courts of Madurai and Ramanathapuram districts that were lying scattered in every nook and corner of Madurai City. Sir, it is a stately building, strategically located in one of the main approaches into the City of Madurai. People, who come to Madurai, formerly used to visit for sight-seeing only three important places, namely, Sri Meenakshi Temple, Tirumal Naick Mahal and the Teppakulam. Now, they have included one more and that is the court building which they go round. Apart from being an added attraction to Madurai City, I consider that this is a boon and blessing to the legal practitioners and the litigant public to have all the Courts located in one building at one place, making their daily tasks so much easier and so much convenient for everyone concerned. On behalf of the Bar of which I am a member and on behalf of the litigant public with whom I come into daily contact, I express my heartfelt thanks to the Government for having put up this building. It is most unfortunate that the hon. Member Thiru Ethirajulu, who is very dear and very near to me, yesterday found fault with the Government for having allotted Rs. 3 lakhs and odd for providing furniture to the building when there were important problems like food waiting to be solved. Sir, food is important. But as the Bible says, a man does not live by bread alone and the Government cannot consider it its sole duty to provide food alone. Law and order is one of the most important and fundamental functions of the Government; and as for the people, without safety, security and confidence and contentment in the administration of justice, there cannot be any peace or happiness for them. I, therefore, consider that it is not only important but it is the basic and fundamental function of the Government to provide better facilities for the administration of justice. For the administration of justice, certain decency, decorum and dignity are absolutely indispensable and it is fitting that the Government have allotted funds for providing all these for the administration of justice in these two districts. While thanking the Government for what they have done thus far, I would remind them that their work is, as yet, not complete. If they stop with what they have already done, I am sure they would have failed in their

31st August 1970]

[THIRU D. SANTOSHAM]

duty at the very last moment. Sir, as I said, decency, decorum and dignity are very indispensable so far as administration of justice is concerned. Now all the clients and all the lawyers who come to this court building have to meet each other only in the corridors. Even respectable people who come to the Court on some business, when they find that their case is likely to be reached one or two hours later, have to be waiting in the corridors for meeting their lawyers. Law Chambers for the advocates are absolutely necessary, if the work, the Government have undertaken and so brilliantly carried out so far, is to be really completed. I would earnestly request the Government and I know much request is not needed on my part, since the Hon. the Minister for Law has taken up our task even on the occasion of the opening of the building, and he has pleaded for the opening of Law Chambers. The amount of about Rs. 43 lakhs already spent on this undertaking is non-remunerative; but this particular aspect is going to bring them very good revenue, a very high return for their outlay. If I am not mistaken, there is already a scheme which provides for 100 chambers at a cost of about Rs. 10 lakhs. If even a rent of Rs. 50/- per month is charged for each room, the Government will be getting a return of Rs. 60,000/- per year for an outlay of Rs. 10 lakhs which is really a very good return so far as Government undertakings are concerned. I, therefore, submit that this very necessary amenity should be provided and not at some distant future date but immediately. It should be undertaken as one continuous process with the building that they have already taken up and completed so far.

The next point that I would like to refer to is the shifting of the Infectious Diseases Hospital from Thathaneri to Thoppur for which a sum has been set apart. Of course, the actual amount does not matter. This is a problem that has been a head-ache to the citizens, the authorities and the Government for a number of years. Some buildings were put up at Thoppur, which is at a distance of about 8 miles from Madurai, at a very heavy cost of Rs. 11 lakhs. It could not be used for the purpose for which it was intended, namely, for housing the Infectious Diseases Hospital, because there are two Railway gates between Madurai City and this place, and patients suffering from cholera and such like diseases cannot be waiting at the Railway level crossings without a grave risk to their lives. So, for six long years, this building which was put up at a cost of Rs. 11 lakhs was lying vacant, with various electric fittings, sanitary fittings and other things being stolen and taken away by various people coming that way. The Government have recently taken the bold step of making the Government Erskine Hospital allot a certain portion as the Collection Centre and for making this particular building as the Infectious Diseases Hospital for Madurai. Of course, they have shown some courage in doing this; but I do not know whether this courage is really associated with wisdom. The real problem of the two Railway gates has not yet been solved. The level crossings are still there. While

[THIRU D. SANTOSHAM] [31st August 1970]

so, the Collection Centre at the Government Erskine Hospital may be a temporary expedient but it cannot be taken as a permanent solution of the real problem of having the Infectious Diseases Hospital far away from Madurai, with two Railway level crossings in between. Sir, I put a starred question some months ago to the Hon. the Minister for Public Works as to what was going to happen to these two level-crossings and whether overbridges were to be put up. The Hon. the Minister for Public Works replied that there was already a scheme and tenders had been called for for putting up these overbridges. It is several months now and there is not a symptom of the work being undertaken and wild rumours are afloat that the original scheme has been dropped, because some interested parties were objecting, that some man was trying to make a profit out of this. All these wild rumours are spreading like wild fire in Madurai. I request the Government to see that this kind of thing is avoided if really the public are to have confidence in the Government.

Though I have some more points, I shall mention one or two important points, if you permit me two minutes more. I have here a G.O. Ms. 947, Home Department, dated 29-4-1970. I do not know who was responsible for this. According to this G.O., palmyra climbers who climb palmyra trees for the purpose of extracting neera, i.e., pathanee are to pay a fee of Rs. 50/-. Prior to 29-4-70, they were given this licence free. Now somebody had suddenly thought this was a kind of trade that should be taxed and he should be licensed. I do not know how this kind of idea got into anybody's head. If anybody has seen the palmyra climbers at close quarters, every time he climbs up the tree, his chest comes into contact with the rough trunk and a number of scratches are caused to it and his fingers also get scratched. They are the poorest among the poorest in a poor country. So, to make them pay Rs. 50/- as fee is really very harsh. Somehow there must be a mistake. I do not believe that anybody would have considered all the pros and cons and then come to this decision. It is a hasty decision because of some mistake. I would earnestly request the Government to cancel this and save these poor people from this kind of unnecessary tax.

The last point I would like to mention is this. In the report that has been given to us, the Hon. the Finance Minister has referred to the pension benefits that have been sanctioned to the Municipal employees who retired after 14-1-70. The date 14-1-70 is somewhat significant. The Government seem to have meant it as a Pongal gift to the Municipal employees who retired after that date. Now I want to ask of the Government as "Anna Birthday Inam", for another class of people on the 15th of September. That is the suitable occasion for one more birthday gift and that would be an appropriate gift for those who retired prior to 14-1-70. I am sure they also deserve this kind of help and they are in no way unworthy of this benefit, having served the Municipality for 30

31st August 1970]

[THIRU D. SANTOSHAM]

or 35 years. I, therefore, request that some substantial benefits — not the kind of pension that you, Sir, used to refer to when you were on this side of the House, that was given to the poor aided school teachers — Rs. 25/- and Rs. 30/—should be given. I would submit that a really reasonable slab should be fixed such as, those who were drawing upto Rs. 90/- should get a minimum pension of Rs. 30/-, those who were drawing upto Rs. 150/- should get at least Rs. 40/- minimum, and those who were getting above Rs. 150/- should get at least Rs. 60/-. That kind of reasonable pension should be given. Before I sit down, please allow me to wholeheartedly endorse the very eloquent appeal that was made by the hon. Member Thiru Rajah Iyer on behalf of the aided school teachers, whose pension was fixed at a minimum of Rs. 20/-, where as the minimum pension for all Government servants had been raised. Though at one stage, *i.e.*, on 1-4-70 it was said to be extended to them also, it is now said that it will not be implemented until further consideration is given to it. It is a baffling situation, as the hon. Member Thiru Rajah Iyer said. I would appeal to the Government to rectify this unfortunate situation also.

Thank you, Sir.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் கருத்துக்கள் சொல்வது எப்போதும் வழக்கம். அதை எதிர்க்கிறார்களே என்று இங்கே நண்பர்கள் சொன்னார்கள். யாரும் எதிர்ப்பது என்பதில்லை. அரசை இப்போது நடத்துகிறவர்கள் எதிர்க் கட்சியாக இருந்தபோது கூட இதை எதிர்ப்பது என்பதில்லை. அதில் கோளாறுகள் இருந்தால், அதைச் சொல்ல எதிரில் உள்ளவர்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அபிப்பிராயம் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற முறையில், சில அபிப்பிராயங்களை நானும் சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன். 1 கோடி 75 லட்சம் ரூபாய்க்கான துணை மதிப்பீடு இப்போது வைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல காரியம்தான். அப்படி நல்ல காரியம் செய்யும்போது, நல்ல முறையில் சிக்கனமாகச் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்று கண்காணிப்பதற்காகத் தான் இது சட்டசபையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் பொதுவாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக, சிக்கனம் என்ற முறையில் காலஞ் சென்ற அண்ணா அவர்கள் இருக்கும்போது, ஆரம்ப காலத்தில் அரசாங்கச் செலவுகளில் மிகவும் சிக்கனமாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, அதற்கு முன் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு வந்தார்கள். வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரத்தில் வளர்ச்சியடைய வேண்டிய காரியம் எத்தனையோ செய்ய வேண்டியிருக்கும்போது, அதிகப்படியான ஆட்சனைப் போட வேண்டியிருந்தாலும், போட வேண்டிய அளவுக்குப் போட்டிருக்கிறோமா, சர்க்கார் செலவுகளை அதிகப்படுத்தியிருக்கிறோமா என்று அறிய வேண்டிய கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். சமீப காலத்தில் டெபுடி செகரட்டரியாக இருந்தவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேலைகளை பத்து பதினைந்து ஜாயிண்ட் செகரட்டரிகள் பார்க்கும்படி செய்து, அதனால் சர்க்காருக்கு

6-20
p.m.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[31st August 1970]

அதிகமான செலவு ஏற்படும்படியாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதை ஆராய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த மாதிரி பல இனங்கள் பல காரணங்களால் நடைபெறுகின்றன. அதில் கண் காணிப்பு வேண்டும். உதாரணமாக, இப்போது உணவு கண்ட்ரோல் தீர்ந்துவிட்டது. கண்ட்ரோல் நீங்கியதால் எவ்வளவோ ஆபீசர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு வேறு டிபார்ட்மெண்டுக்குப் போகிறார்கள். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு சமாளிக்க முடியாதா, புதிதாக ஆபீசர்களை நியமிக்க வேண்டுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். விஜிலன்ஸ் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டில் கூட சில இடங்களில் இப்படி அதிகமாக அதிகாரிகளை நியமித்திருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அதிகமாக அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் செய்யும் காரியங்கள், செய்யும் செலவுகளை அவ்வப்போது “சைமல்டேனியஸ் ஆடிட்” செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக, விவசாயத் துறையில் செலவழிக்கப்படுகிற காரியங்களில் அதிகக் கண்காணிப்பு வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அவசியமான காரியங்களை ஆராய்ந்து “ஆடிட்” செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக, விவசாயத் துறையில் செலவழிக்கப்படுகிற காரியங்களில் அதிகக் கண்காணிப்பு வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அவசியமான காரியங்களை ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டுமென்ற யோசனையை இந்த மன்றத்தின் முன் சமர்ப்பிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதில் மாடர்ன் மெத்தட்ஸ் ஆஃப் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் (Modern Methods of Administration) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புது விதமாக நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைச் செய்து நம்முடைய நிர்வாகம் திறம்படச் செய்வதற்கு வழிகாண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பொதுவாக, நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் ஒரு அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். தொழில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டுமென்றால், சிலர் பொதுத் துறையில் தான் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்கிறவர்கள் ஓட்டுகளை மனதில் வைத்துத்தான் சொல்கிறார்கள். அந்த ஓட்டுக்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, தனியார் துறையில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக்கூட பொதுத் துறையில் செய்ய வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் எந்தத் துறையில் தொழில் வளருமோ, எதில் மக்களுக்கு அதிகமான வேலை வாய்ப்பு அளிக்க முடியுமோ, அந்தத் துறையில் செய்ய வேண்டுமென்று தைரியமாக அவர்கள் பேசியிருப்பதைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அந்தக் கருத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு இந்த மாநிலத்தில் காரியங்களைச் செய்தால், தனியார் துறைக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தவர்களாவோம். ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட் பற்றிச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இதைச் சொல்லும்போதே, திரு. ராகவானந்தம் அவர்கள் பாய்ந்து கொண்டு வருவார்கள். நாங்கள் 22 வருஷங்களாக முன்னமேயே இந்த பஸ் தொழிலை பஸ் முதலாளிகளிடமிருந்து எடுத்துவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியவர்கள். இப்போது 22 வருஷமாகி விட்டது அதைச்சொல்லி. கழுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆன கதையாக இப்போது அந்தத் துறையில் திறமை இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. அரசாங்கம், நான் குற்றம் சொல்வதாக நினைக்கக் கூடாது.

31st August 1970]

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

நாங்கள் இருக்கும்போது செய்தோம், இப்போது இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. இப்போது இந்த டிரான்ஸ்போர்ட் பஸ்ஸைப் பற்றிய ரிப்போர்ட் எங்கு பார்த்தாலும் வருகிறது. மக்கள் மிகவும் அதிருப்தியடைந்து வருகிறார்கள். அந்த அதிருப்தியை நீக்கும் வகையில் அந்த டிபார்ட்மென்டைச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

டிரான்ஸ்போர்ட்டை மற்றவர்கள் சொன்னதைப் போல் 'டி. நேஷனலைஸ்' செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் எந்தத் தொழிலை மேற்கொண்டாலும், அதை நன்றாகச் செய்யவில்லை என்றால், பொது மக்களிடம் ஒரு தவறான கருத்து உருவாகிவிடும். "சர்க்கார் எடுப்பதெல்லாம் இப்படித்தான் மோசமாக நடக்கிறது" என்ற குற்றச்சாட்டு பொது மக்களிடமிருந்து வருகிறது. எனவே அப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் இல்லாமல் இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு சிறு சம்பவத்தைப் பற்றி இந்தச் சபையில் சொல்லுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன். இந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் குறிப்பிட்டு வருத்தப்பட்டார். மூன்று அமைச்சர்கள் கோவையில் ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு அதற்காக அரசாங்கச் சார்பில் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ரூ. 5,000 என்று அளவில் ரூ. 15,000 செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கடைசி நேரத்தில் 3 அமைச்சர்களும் அந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு வரவில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதனால் அந்த ரூ. 15,000 செலவில் செய்யப்பட்ட அரசாங்க ஏற்பாடுகள் எல்லாம் வீணாகப்போய்விட்டன என்று அவர் என்னிடம் சொல்லி குறைபட்டுக் கொண்டார். எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், நமக்காக ஏற்பாடு செய்யப்படும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு நாம் கண்டிப்பாகப் போய் வர வேண்டும். அரசாங்கப் பணம் இவ்வளவு அனாவசியமாக விரயம் ஆகக்கூடாது. அரசாங்கப் பணத்தை ஜாக்கிரதையாகச் செலவு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்வதோடு, நல்ல முறையில் எல்லாக் காரியங்களையும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, இன்னொன்றையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலோ, ஊழல் ஏற்பட்டாலோ, அதற்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை; அதெல்லாம் "வேஸ்ட்" இல்லை என்று நாம் நினைக்கக் கூடாது. தஞ்சாவூர் கோவர்ப் பரேடிவ் மார்க்கெட்டிங் சொசைட்டிப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்த சொசைடிக்கு ஸ்டேட் பாங்கியிலிருந்து ரூ. 3.5 கோடி கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அரசாங்கம் 'கியாரண்டி' கொடுத்திருக்கிறதாம். ஆனால் அந்த சொசைடியில் "1.5 கோடி ரூபாய்க்குத்தான் சரக்கு இருக்கிறது, 2 கோடி ரூபாய்க்கான சரக்கைக் காணோம்" என்று ரிப்போர்ட்டு வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி என்கே பார்த்தாலும் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி என்கே பார்த்தாலும் எல்லா மாவட்டங்களிலும் மார்க்கெட்டிங் சொசைடிகளில் சரக்கு குறைவாக இருப்பதாகப் புகார் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளெல்லாம்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[31st August 1970]

இல்லாத வகையில் அவ்வப்போது ஆடிட் செய்து பொதுப் பணம் விரயமாகாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

6-30
p.m.

THIRU V. ISVARMURTI : Mr. Deputy Chairman, Sir, I take this opportunity to bring to the attention of the Government the problem of revising the Hill Allowance in the Nilgiris District. I understand that the Government Order is about to be issued on the basis of the announcement made by the Hon. the Chief Minister on 19-8-1970. This problem of Hill Allowance would affect nearly 10,000 persons of various services. There are certain anomalies in the new announcement. For instance, the Government have announced that 20 per cent of the basic pay will be paid as Hill Allowance. This 20 per cent of the basic pay benefits only those getting a basic pay of Rs. 400/- and above. The Government have fixed a minimum of Rs. 80/-. Only those getting a salary of Rs. 400 will get this maximum. The majority of the people who will benefit by this announcement are those who get below Rs. 400. So, the Government have not fixed a minimum. The Service Associations have demanded the minimum fixation of Rs. 27-50. This minimum allowance obtains, I am told, in the Governor's Household. At the moment they get only a minimum. Therefore, I request the Government to take this opportunity, before passing final orders, to fix this minimum of Rs. 27-50, as demanded by the Service Associations. Another demand is that from 1-4-1969, the two Departments, namely, the Soil Conservation Department and the Resurvey Department were given this 20 per cent basic pay as Hill Allowance and so these Service Associations have put forward this demand that this announcement should be given retrospective effect from 1-4-1969. I request the Government to take into consideration this aspect also while passing the orders. As rightly pointed out by my hon. Friend, Thiru Santosham, retrospective effect may be given as a sort of bonus to them on the birth day of 'Anna.' Another bonus in the name of 'Anna' may be declared to them from the 15th of September, 1970. The third demand they have put forward is this. All the Panchayat Union School teachers, who are left out from this announcement should be given the Winter Allowance. Now the Government have come forward with one lakh of rupees to grant Winter Allowance to these people. Another sum of Rs. 10,000/- alone will be needed to cover the entire category of teachers. I request the Government to grant this as a concession to them. I would like to bring to the attention of the Government certain anomalies that are prevailing now. The Hill allowance was fixed 50 years ago at Rs. 4.50. Late Thiru Anna announced some concessions for those working in former District Board Schools. I do not understand why this one category is left out while others are given about Rs. 7 and odd. Another anomaly is this. The lady teachers working in the boys schools are given a minimum allowance of Rs. 22/- and the teachers working in girls schools are given only Rs. 18/-. Even after making representations for the past two years, the

31st August 1970] [THIRU S. ISVARMURTI]

Chief Educational Officer and the Inspectress of Schools write back to the teachers that the matter has been referred to the Director. Now a sixth reminder was sent after two years. For the six reminders, the Director has asked them to furnish a copy of the first reminder. The last reminder was sent six months ago. Therefore, I request the Government to take this opportunity to incorporate all these suggestions in the Government Order, so that the grievances of all Service Associations, which have suspended their agitation can be solved. Let them be happy and satisfied with the passing of a new order once and for all.

Thank you, Sir, for giving me this opportunity.

திரு. ஏ. பி. ஜனார்தனம் : தலைவர் அவர்களே, கன்னிமாரா பொது நூல் நிலையம் சென்னை நகரிலுடைய பெருமைக்குரிய ஒரு இடமாகும். அந்த நூல் நிலையத்திற்காக என்று புதுக் கட்டிடம் ஒன்று கட்டப்பட்டு இன்னும் அந்தக் கட்டிடத்தில் நூல் நிலையம் அமையாதது எனக்குப் பெரிதும் வருத்தத்தைத் தருகிறது. எனவே அதை, சம்பந்தப் பட்டவர்கள் சரி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உசிலம்பட்டியில் உள்ள கல்லூரி ஒன்று, மிக மிகக் குறைவான மதிப்பெண்களைப் பெற்ற மாணவர்களையெல்லாம் சேர்த்து கல்விபுகட்டுகிறது என்று கேள்விப்பட்டு நான் பெருமைப்படுகிறேன். எங்கும் பொதுவாக அதிகமான மதிப்பெண்களைப் பெற்ற மாணவர்களை மட்டும் சேர்த்துக்கொள்வது என்ற முறை இருக்க, இம்மாதிரி மிகக் குறைந்த மதிப்பெண்களைப் பெற்ற மாணவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்து கல்லூரியில் சேர்த்துக் கொள்வதிருக்கிறதே, அது எங்களுக்கு மிகவும் உடன்பாடுள்ள கருத்தாகும். மிக மிகப் பிற்பட்டவர்கள், வாழ்க்கையில் வசதியில்லாதவர்கள், தேர்வுகளில் அதிக மதிப்பெண்களைப் பெறாதவர்கள், இவர்களுக்கெல்லாம் ஆதரவு தந்து அவர்களைச் சமுதாயத்தில் கைதூக்கி விடுவதிருக்கிறதே, அது ஒரு மிகச் சிறந்த பணி என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இதை நான் விளையாட்டாகச் சொல்லவில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிற அந்த உசிலம்பட்டி கல்லூரியைப்பற்றி மகிழ்ச்சியோடு ஒரு செய்தியைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அந்தக் கல்லூரியில் இந்த ஆண்டு 100-க்கு 100 மாணவர்கள் பி.யூ.சி. பரிட்சை எழுதியவர்கள் பாஸ் செய்திருக்கிறார்கள்.

திரு. ஏ. பி. ஜனார்தனம் : ரொம்பவும் மகிழ்ச்சி. அதைத் தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எங்கள் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் அந்தக் காலத்தில் வேடிக்கையாச ஒன்றைக் குறிப்பிடுவார்கள். என்ன சொல்வார்கள் என்றால் “We take asses into our Colleges and turn them into horses”. இப்படி மிகப் பிற்பட்ட மாணவர்களை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை மேல் நிலைக்குக் கொண்டு வருவதுதான் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் பணி என்று சொல்லுவார்கள். அந்த வகையில் உசிலம்பட்டியில் உள்ள இக்கல்லூரியில் மிகக் குறைவான

[திரு. ஏ. பி. ஜனார்தனம்]

[31st August 1970]

மதிப்பெண்களைப் பெற்ற மாணவர்களைச் சேர்த்து அவர்களையெல்லாம் மிக நல்ல மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதையறிந்து உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இது மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னதைப் போல், மிகுந்த பெருமையைத் தருகிறது. சமுதாயத்தில் மிகவும் பின் தங்கியவர்கள், மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் ஆகியவர்களை எவ்வளவு கைதூக்கி விட வேண்டுமோ அந்த முயற்சிகள் அனைத்தும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது தான் எங்கள் கடந்த 50 ஆண்டுகால மூச்சாக இருந்து வந்திருக்கிறது. பல கொடுமைகள் அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே இழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கொடுமைகளை, இரத்த ஆற்றிலே கழுவப்படவேண்டிய அத்தகைய கொடுமைகளையெல்லாம் கூட நாம் இன்றைய தினம் இத்தகைய முறைகளாலே மாற்றி வருகிறோம். இதைத்தான் மிகவும் அமைதியான புரட்சி என்று நான் கூறுவேன். இந்த நாட்டில் நச்சுப்பாரிகளும், மற்ற அதிருப்தியாளர்களும் மேலோங்கவில்லை என்றால், அதற்கு இத்தகைய முயற்சிகளெல்லாம் தான் ஓரளவு காரணம் என்பதையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்தபாய் அவர்கள் பேசும் போது, கூவம் சீரமைப்புத் திட்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு அங்கே தண்ணீர் வந்துவிடுகிறது என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள். உள்ள படியே நாம் செய்கிற பணி இருக்கிறதே, அது சரியாக மக்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா? நாம் சரியான பொருள்களை-மெடிரியல்ஸ்-மக்களுக்குத் தருகிறோமா என்று நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், வெள்ளைக்காரன் காலத்திற்குப் பிறகு தொடர்ந்து நாம் அந்த வகையில் பின்தங்கிக் கொண்டே செல்லுகிறோம். நம்முடைய எண்ணங்கள் வளர்ந்து உலகத்தில் உள்ள மற்ற முற்போக்கு நாடுகளை நாம் எட்டிப் பிடிக்க இன்னும் 1000 ஆண்டுகளாவது ஆகும் என்று பத்திரிகையில் பார்க்கிறபோது, இப்படிச் செய்தால் இன்னும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகும் என்று வேதனைப் படத்தான் தோன்றுகிறது. யார் தவறிழைத்தாலும் அதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது நம்முடைய பொறுப்பாகும். அதற்காக எவ்வளவு செலவழித்தாலும் சரியே. “ஆப்பிள் பை ரிப்போர்ட், சந்தானம் ரிப்போர்ட், ஹனுமந்தையா ரிப்போர்ட்டு” என்று இப்படி பல கமிஷன்களைப் போட்டு எல்லாத் துறைகளைப் பற்றியும் நாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற மக்கள் இருக்கிறார்களே, அதுவும் இந்த நாட்டு மக்கள் இருக்கிறார்களே அவர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக, பரம்பரை பரம்பரையாக ஊர் சொத்தைத் திருடுகிறவர்களாக பித்தலாட்டமாக நடந்து கொள்கிறவர்களாக வளர்ந்து விட்டிருக்கிறார்கள். நமக்குக் கிடைத்த சுதந்திரம் இருக்கிறதே, அது ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி மாய்த்துக் கொள்ளத் தான் இருக்கிறது.

எங்கள் பகுதியில் காட்பாடியிலிருந்து வேலூர் வரை வெள்ளைக் காரன் காலத்தில் 1934ல் போடப் பட்ட சிமிண்ட் ரோடு இன்றைக்கும் கூட ஒழுங்காக இருக்கிறது. ஆனால் இப்போது போடப்படுகிற ரோடுகள் எத்தனை அப்படி நன்றாக இருக்கின்றன? இதையெல்லாம்

31st August 1970]

[திரு. ஏ. பி. ஜனார்தனம்]

எண்ணிப் பார்க்கும்போது, எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கிறது? யாருடைய பணம் இங்கே விரயமாகிறது? நம்முடைய நெஞ்சு மெல்லாம் கொதிக்க வேண்டாமா? மருத்துவ மனையைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எத்தனை மருத்துவ மனைகளில் நம்முடைய ஏழை எளிய மக்கள் அவதிப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? நாம் இதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? ஒவ்வொரு துறையிலும் நம் தரம் உயர வேண்டும் என்றுதான் கருதுகிறேன். செலவழிக்கப்படுகிற பணம் 1 ரூபாயாக இருந்தாலும், அது ஒழுங்காக மச்சுண்டு போய்ச் சேர வேண்டும். ஏழை எளியவர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும். அது இடையிலே இருக்கிற தரக்களால் கொள்ளையடிக்கப் படக் கூடாது என்ற “மாரல் கான்சியன்ஸ்,” அந்த எண்ணம் அத்தனை பேருக்கும் உயர வேண்டும்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பொன்னுவேலு அவர்கள் கோயில் சொத்துக்களைச் சூறையாடும் பெருச்சாளிகளைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் இம்மாதிரியான நிலைமையிலேயே இருந்து வந்தால் என்ன பயன்? ஆகையால் தான் நம் கருத்தும் காலமும் இதிலே செலவிடப் படவேண்டும். நல்ல முறையில் செலவிடப் படவேண்டும், சிக்கனமாக வாழப்பழக வேண்டும் என்பதையெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் இங்கே வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அதை நாமே நடைமுறையில் கொண்டு வருவது மிக மிக நல்லது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்னும் 400, 500 ஆண்டுகள் வாழ வேண்டும் என்ற துடிப்புக் கொண்டிருப்பவன் நான். 1972-ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றி வாகை சூட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இருக்கிறவன் நான். நாம் இருக்கிற இந்த 1 ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாக பல கோளாறுகளைத் திருத்தியாக வேண்டும். நம் கட்சித் தோழர்கள் கொண்டு வருகிற குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்தால், இனி நம்மை அசைக்க யாராலும் முடியாது என்று சொல்லிக் கொண்டு, இந்த முயற்சிகளில் எல்லாம் எங்களின் ஒத்துழைப்பு என்றென்றும் உண்டு என்று குறிப்பிட்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். அய்யாசாமி : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நேரம் குறைவாக இருக்கின்ற காரணத்தால், ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைப் பற்றி மட்டும் சுருக்கமாகப் பேசி முடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அரிசனங்களுக்காக வீட்டுமனைகள் கையகப் படுத்துவதற்கான மான்யங்கள் என்ற பெயரால் 1,78,800 ரூபாய் செலவிடப் பட்டிருக்கிறது என்ற விவரம் இந்தத் துணைமான்யக் கோரிக்கையில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இதை நான் வரவேற்றுப் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் ஏனைய பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும் குடியிருப்பு வசதி இல்லாத நிலையில் அவதிப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் இதுபோன்று குடியிருப்பு வசதிகளைச் செய்துகொடுக்க, வீட்டு மனைகள் ஒதுக்கி வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பது போன்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்ய, மாண்புமிகு பிற்பட்டோர் நலத்துறை அமைச்சர் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

[31st August 1970]

பிற்பட்டவர்கள் என்பவர்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல் சலவையாளர், மருத்துவர் ஆகிய வகுப்பினருக்கும் கிராமத்தில் குடியிருக்க வீடுகள் இல்லாமல், அவர்கள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைப் பல இடங்களில் நான் கேட்டுக் கேட்டு மிகவும் வேதனைப் பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன். ஆகவே மிகப் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள இந்த இரண்டு சமூகத்தினருக்கும் குடியிருப்பு வசதி செய்து கொடுப்பதில் மாண்புமிகு பிற்பட்டோர் நலத்துறை அமைச்சர் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கின்ற அரசாங்கப் புறம்போக்கு நிலங்களை எல்லாம் ஆங்காங்கு விவசாயம் செய்யக் கூடிய, நிலம் இல்லாதவர்களுக்குக் கெல்லாம் அரசாங்கம் பிரித்துக் கொடுக்கின்ற செயல் நாடெங்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் எல்லா ஊர்களிலும் சலவையாளர்கள், முடி திருத்தும் தொழில் செய்கிற சமூகத்தினர் ஆகியோருக்குக் குடியிருக்க வீடு இல்லாமல், விவசாயம் செய்வதற்கு நிலம் இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்கு அரசாங்கப் புறம்போக்கு நிலங்களைக் கொடுத்து அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சி உண்டாக்கி ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது பற்றிச் சென்ற தடவை வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் பேசும்போது கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இந்த இரண்டு சமூகத்துக்கும் பண்டைக் கால மன்னர்கள் நிலங்களை மான்யமாக வழங்கி யிருந்தார்கள். அந்த நிலங்கள் எல்லாம் பறிக்கப் பட்டு விட்டன; அல்லது அவர்கள் அந்த நிலங்களை வைத்திருக்க முடியாத சூழ்நிலையில் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னாலேயே குறைந்த விலைக்கு விற்றவிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஒன்றும் இல்லாது, தொழிலையே நம்பி வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலங்கள் ஒதுக்க வேண்டுமென்று வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தின்போது வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதையே நான் இப்போது மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த இரண்டு சமூகத்திற்கும் கிராமங்களில் புறம்போக்கு நிலங்களை ஒதுக்க முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நாட்டு வைத்தியர்கள் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டிய காலம் இன்றோடு முடிவடைகிறது என்ற செய்தியை அண்மையில் தான் அறிந்தேன். ஆயிரக்கணக்கான கிராமப் பகுதியில் இருக்கிற நாட்டு வைத்தியர்கள் இந்த விவரத்தை அறியாமல், அரசாங்கத்தினிடத்தில் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற விவரம் தெரியாத நிலைமையில், பதிவு செய்துகொள்ளாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாம் இப்போது தமிழக சித்த வைத்திய சங்கத்தின் மூலமாக அரசாங்கத்திடம் ஒரு மகஜரைக் கொடுத்திருப்பதாக அறிகிறேன். அவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சம் சலுகை காட்டி, பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டிய கால அளவை இன்னும் ஒரு ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்கு நீட்டித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தக் காலவரையைச் சற்று நீட்டித்துக் கொடுத்து, இன்னும் ஆங்காங்கு பதிவு செய்துகொள்ளாமல் தொழில் செய்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு பதிவு செய்துகொள்ள வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று

31st August 1970]

[திரு. எம். அய்யாசாமி]

கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்க மருத்துவ மனைகள் நகர் புறங்களில் இருந்தாலும், கிராமப் பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள் மட்டும் நாட்டு வைத்தியர்களை நம்பித்தான் அவ்வப்போது ஏற்படுகிற வியாதிகளுக்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. அரசாங்க மருத்துவ மனைகளில் இன்னும் சில வசதிகள் இல்லாததால், தமிழ் வைத்தியத்தை நாடிச் செல்பவர்களும், தமிழ் வைத்தியத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பவர்களும் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் இன்றைக்கும் சித்த வைத்தியர்கள் நல்ல முறையில் பணியாற்றி வருகிறார்கள். ஆகவே இந்த நாட்டு வைத்தியர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில், அவர்கள் கோரியுள்ளபடி பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டிய கால அளவை ஐந்தாண்டுகள் நீடிக்காவிட்டாலும், ஓரளவுக்காவது நீடித்துக் கொடுத்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பொற்கொல்லர்களைப் பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். பொற்கொல்லர்கள் தாங்கள் வாங்கிய கடனைத் தீர்க்க வில்லையென்றாலும், அவர்கள் தொழில் செய்வதற்காகக் கொடுக்கப் படுகின்ற “சர்ட்டிபிகேட்” ரத்து செய்யப் படுகிறது. பொற்கொல்லர்கள் கடனைத் தீர்க்க முடியாமல் இருக்கின்ற நிலையில் அவர்கள் தொழில் செய்வதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அத்தாட்சியும் ரத்து செய்யப் படுவதால், அவர்கள் தொழில் செய்ய முடியாது அவதிப்படுகின்ற நிலைமை இருக்கிறது என்று முறையிட்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் பொற்கொல்லர்களுக்கு 2 கோடி ரூபாய்க்குமேல் கடன் தொகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கடனை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று தமிழக அரசு மத்திய அரசுக்கு எழுதி ரத்து செய்து, பொற்கொல்லர்கள் தொழில் செய்வதற்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்ற அத்தாட்சி பறிபோகாமல் அவர்கள் தொடர்ந்து தங்கள் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு வழி செய்யவேண்டுமென்று பிற்பட்டோர் நலத் துறை அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். இங்கே சென்னையில் உள்ள அரசினர் புத்தக விற்பனை நிலையத்திற்குச் சென்று சில தமிழ்ப் புத்தகங்கள் வேண்டுமென்று கேட்டேன். தமிழ்ப் புத்தக விற்பனையைப் புதுக்கோட்டைக்கு மாற்றி விட்டோம், நீங்கள் புதுக்கோட்டையில்ல்தான் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அரசு அச்சகத்தில் அச்சடித்து வெளியிடப்படும் தமிழ் புத்தகங்களைப் புதுக்கோட்டையில் சென்று தான் வாங்க வேண்டுமென்று வைத்திருப்பது மிகவும் கஷ்டத்தை உண்டாக்கக் கூடிய காரியமாகும். ஆகவே இங்கேயே தமிழ்ப் பிரசுரங்கள் கிடைக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

THIRU S. NARAYANASWAMY : The hour is late, Sir. I waive my right to speak.

[31st August 1970]

திரு. எஸ். முத்துசாமி : மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, 1970-71 ஆம் ஆண்டுக்கான கூடுதல் செலவினங்களுக்காகக் கோரப்படும் முதல் துணை மானியக் கோரிக்கைகளின் அறிச்சகை மீதும் 1966-67 ஆம் ஆண்டு கூடுதல் செலவின்கான மானியக் கோரிக்கையைப் பொறுத்த விவர அறிக்கை மீதும் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு “பென்ஷன்” கிடைக்காமல் வீட்டுக்குத் திரும்புகின்ற நிலைமை பற்றி இங்கேயுள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். எப்போதும் பதிவு பெற அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் ஆசிரியர்களுக்கும் சேர்த்து வழங்குகின்ற நடைமுறை இருந்து வந்தது. சமீப காலத்தில் பதிவு பெற அரசு ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைகள் ஓய்வு பெற்றுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஓய்வு பெற்ற அரசு ஊழியர்களுக்கு மணியார்ட்டர் மூலம் பென்ஷன் தொகையை அனுப்புகின்ற முறையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் 30 ரூபாய் என்ற குறைந்த பட்ச அளவாக நிர்ணயித்து, மணியார்ட்டர் மூலம் அனுப்புகின்ற நிலையை விரிவாகக் கொண்டு வந்து, அறிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர்கள் பணி நிலை ஆய்வுக்குழு ஒன்று அமைத்திருப்பதாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சபையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்தப் பணி நிலை ஆய்வுக்குழுவின் அறிக்கை இன்னும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் குழுவின் தலைவர் அவர்கள் புத்தகக் குழுவின் தலைவர் அவர்களாகவும் இருப்பதால், அவர்கள் புத்தகம் அச்சடிப்பதில் கவனம் செலுத்த நேரிட்டு, ஆசிரியர் பணி நிலைக் குழுவின் அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்க முடியாத நிலையில் அந்த அறிக்கை இன்னும் வராமல் இருக்கிறது. அந்த அறிக்கை வராத காரணத்தால் பல மானேஜ்மெண்டு பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுகின்ற சூழ்நிலையும், அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அதிகாரிகள் உத்திரவிட்டாலும், அந்த உத்திரவுகளை மதிக்காத சூழ்நிலையும் இருந்து வருகின்றன. இதைத் தவிர்க்க பஞ்சாப் மாநிலத்தில் எய்டெட் பள்ளி ஆசிரியர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு அவசரச் சட்டம் கொண்டு வந்ததைப் போன்று நமது அரசும் ஆசிரியர்கள்பால் அன்பு கூர்ந்து அவசரச் சட்டம் பிறப்பித்து, பின்னால் கமிட்டியின் அறிக்கை வந்த பிறகு தக்க முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இந்த மன்றத்து உறுப்பினர் திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு அவர்கள் உள்ளாட்சித் துறையில் பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்சு இருப்பது போல், உண்மைக்கு மாறான செய்தியைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறு இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவதோடு, அவர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்சு கொடுக்கப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்த கொள்ள வேண்டுமென்று அரசினரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

31st August 1970]

[திரு. எஸ். முத்துசாமி]

நீலகிரியில் வாழக்கூடிய ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு, பதிவுபெற அரசு ஊழியர்களுக்கு அளித்திருப்பது போலவே, குறைந்த பட்சம் மலைப் படியாக 27 ரூபாய் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்று திரு. ஈஸ்வர மூர்த்தி அவர்கள் தெரிவித்ததை நானும் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, ஊதியக் குழு (பே கமிஷன்) தனது அறிக்கையை விரைவாகத் தயாரிக்க வேண்டும் என்றும், தேவை அடிப்படையில் (need-based wages) ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைப் புள்ளி அடிப்படையில் அந்த அறிக்கை தயாரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அரசு ஊதியக் குழுவுக்கு குறிப்புரை வழங்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

6-50
p.m.

மருத்துவ வசதிபற்றி இங்கே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. 23 ஆண்டு காலமாக இல்லாதிருந்த வைத்தியச் சலுகை கிடைத்திருப்பதாக ஆசிரியர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்துகொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், மருத்துவ மனைகளுக்கு அரசிடமிருந்து சுற்றறிக்கைகள் செல்லாத காரணத்தால், எய்டெட் பள்ளி ஆசிரியர்கள் மருத்துவமனைக்குச் செல்லும் போது, அவர்களுக்கு வைத்தியச் சலுகை இல்லை என்று சொல்லி திருப்பி அனுப்பப்படுகின்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே விரைவாக நடவடிக்கை எடுத்து அந்த ஆசிரியர்களுக்கு மருத்துவ மனையில் வைத்தியச் சலுகை கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, திருமணக் கடன் சலுகை, குளிர் காலப்படி இவையெல்லாம் ஊராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு உண்டு என்று மாண்புமிகு உள் ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் அறிவித்திருக்கிறார். ஆனால் இதுவரையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு அந்தச் சலுகைகள் வழங்கப்படவில்லை. உதகையில் பணியாற்றுகின்ற ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் குளிகிறது. நகரவைப் பள்ளிகளிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கும் ஒன்றாகக் குளிகிறது. ஆகவே அங்கேயிருக்கின்ற நகரவைப் பள்ளி தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் குளிக்காலப்படி வழங்கி, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்காமல் இருப்பது வேதனை தருகிறது. ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் குளிக்காலப்படி வழங்க விரைவாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று அரசினரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். தாலுக்கா தலைநகரத்தில் இருக்கக்கூடிய உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப்படி உண்டு என்று சொல்லப்பட்டாலும், பழைய ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு இல்லை என்ற நிலை தற்போது இருந்து வருகிறது. அந்தக் குறையை உடனடியாக நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நகர எல்லைகளுக்கு உள்பட்ட அரசு உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, நகரசபைகள் ஏற்பட்ட பிறகும் வீட்டு வாடகைப்படி கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. நகரசபை ஆக்கப்பட்டவுடன் வீட்டு வாடகை கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று அந்த ஆசிரியர்களிடத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ள கோரிக்கை இதுவரையில் பரிசீலிக்கப்படாமல் இருக்கிறது.

[திரு. எஸ். முத்துசாமி]

[31st August 1970]

ஆகவே அதை விரைவில் பரிசீலித்துக் கொடுக்க வேண்டும். நகரவை ஆன முதல் வீட்டு வாடகைப்படி நிலுவையையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே போன்று தாலுக்கா தலை நகரங்களில் இருக்கக்கூடிய உள்ளாட்சித் துறை பள்ளிகளில் பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு இதுவரை வீட்டு வாடகைப்படி வழங்கப் படாமல் இருக்கிறது.

அரசு ஆணையில் குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடிய சலுகைகள் தாலுக்கா தலையங்களில் எய்டெட் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் விஸ்தரிக்கப்படுகின்றன என்று அரசு ஆணை வந்த பிறகும், வீட்டு வாடகைப் படி அசெஸ்மெண்ட் செய்யப்பட்ட பிறகும், பஞ்சாயத்து பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப் படி கொடுக்கப்படாத காரணத்தைக் காட்டி படி கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த நிலையை கவனத்தில் கொண்டு அரசு ஆணையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி எல்லா எய்டெட் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும், ஊராட்சி ஒன்றிய பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் வீட்டு வாடகைப் படி வழங்குமாறுசெய்ய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, பென்ஷனைப் பொறுத்த வரையில், ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச பென்ஷன் என்று அறிவிக்கப்பட்டு, அனாதைகள் போன்ற சிறிய தொகையை பெற்று வருகிறார்கள். பொதுவாக ஊதியம் உயர்ந்திருக்கிற நேரத்தில், ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்படும் குறைந்தபட்ச பென்ஷன் தொகையை உயர்த்திக் கொடுக்க ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, உப மாணிய கோரிக்கை மீது என் கருத்துக்களைச் சொல்லுகிறேன். நான் நான்காவது வருஷமாக வறட்சி நீடிக்கும் ஒரு பகுதியிலிருந்து வருகிறவன் என்பதை தங்கள் மூலமாக கனம் நிதி அமைச்சருக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். அதுபற்றி நான் ஒன்றும் பேச விரும்பவில்லை. கடந்த ஆண்டு பேசிய விஷயம். அத்துணை கஷ்டங்களும் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் நடந்து முடிந்தது. அதற்கான ஆயத்த முறைகள் ஒழுங்காக முறையாக நடைபெறவில்லை. எத்தனையோ குறைபாடுகள் அதில் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் விதி முறைகள் தமிழில் கிடைக்கவே இல்லை. மொழி பெயர்க்கப்படவும் இல்லை. நன்றாக அறிந்தே சொல்லுகிறேன். 13,500 பஞ்சாயத்துக்களுக்குத் தேர்தல் விதிகள் 3, 4 விதி முறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் தமிழில் கிடைக்கவில்லை. அத்தகைய குறைகள் இல்லாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்பற்றிய செலவினங்கள் கிட்டத்தட்ட ரூ. 83 லட்சத்துக்கு அதிகமாக இருக்கின்றன. கணக்கில் கோரிக்கைகள் வருகிற இடங்களில் பல இடங்களில் அயிட்டம் 7 முதல் 11 வரையிலும் 4, 5 இனங்கள் ஊராட்சித் தேர்தலுக்கான செலவினங்கள் என்றுதமிழில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தில் அதேபோல் இருக்கிறது. 4, 5 இனங்களில் ஒரே வாசகமான செலவினங்கள் என்ன என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஊராட்சி சாதாரணத் தேர்தல் நடத்துவதற்கு

31st August 1970]

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

வாக்கெடுப்பு அதிகாரிகளுக்கு ஊதியம் கொடுத்தல் என்ற வகையில் ரூ. 73 லட்சம். 7வது அயிட்டம் அதே தலைப்பின் கீழ் இரண்டு லட்சத்து முப்பத்தொன்றாயிரம். 8 வது அயிட்டம் மதுரை, செங்கற்பட்டு, கோயம்புத்தூர், நீலகிரி மாவட்டங்களிலுள்ள ஊராட்சி மன்றங்களுக்குச் சாதாரணத் தேர்தலை நடத்துவதற்கு ஈடுகட்ட வாக்கெடுப்பு அதிகாரிகளுக்கு ஊதியம் கொடுத்தல்(அதே விஷயம்தான்) ரூ.4,83,000. இன்னொன்று, பத்தாவது அயிட்டம் தென்னாற்காடு, சேலம், ராமநாதபுரம் என்றும், 11வது அயிட்டமாக சேலம், செங்கற்பட்டு வருகிறது. ஆறு ஜில்லாக்கள்தான் வருகின்றன. மற்ற ஜில்லாக்களில் செலவினங்கள் ஒருக்கால் பின்னால் வரக்கூடும். ஆனால் இத்தனை விதமாகப் பிரித்து ஒரே காரியத்திற்குச் செலவிடுவது ஐந்து தலைப்புகளாகக் கொடுக்கப்பட்டது எதற்கு என்று விளங்கவில்லை. இந்தத் தலைப்புகள் ஆங்கிலத்தில் சரியாக இருக்கின்றன என்றாலும், தமிழில் சரியாக மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டில், 48வது அயிட்டமாக முன் பணம் என்று துணை மதிப்பீட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட திட்டங்களில் இவைகள் இருக்கின்றன. 48வது திட்டத்தின்கீழ் தமிழ் நாட்டில் சிறு தானியங்கள், நெல் ஆகியவற்றைக் கூட்டுறவு ஈட்டுறுதி செய்துகொள்வது பற்றிய சாத்தியக் கூறுகளை ஆய்வு செய்யும் திட்டம். பயிர் இன்குரன்ஸ் செய்வதற்காக இப்படி மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். நெல்லுக்கும் முக்கிய தானியங்களுக்கும் பயிர் இன்குரன்ஸ் செய்வதற்கு என்று ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் நெல், சிறு தானியங்கள் ஆகியவற்றிற்குக் கூட்டுறவு ஈட்டுறுதி செய்துகொள்வது பற்றிய சாத்தியக் கூறுகளை ஆய்வு செய்யும் திட்டம் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மனித உழைப்பு சக்தி பற்றிய இன்னொரு இடத்தில் அதற்கு மாநில ஆள் வன்மைக் குழு என்று தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. “மேன்பவர்” ஆங்கிலத்தில். தமிழை விருத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் இதற்கான போதிய சாதனங்களை நியமனம் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, தமிழ் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்களே இந்தத் தலைப்பைப் பார்த்து விவரம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள ஆங்கிலத்தைப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய துரதிருஷ்டம் இருந்தால், எப்படி இக்காரியங்களைச் செய்பவர்கள் புண்படுத்தியப் போகிறார்கள் என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஊராட்சித் தேர்தல் பற்றிய மற்ற விவரங்களைச் சொல்லவில்லை. குரமங்கலம் நகரப் பஞ்சாயத்து சம்பந்தமாக எங்கள் கட்சித் தலைவர் பேசுவார். நேரம் இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுக்கே விடுகிறேன். அதையும் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கூட்டுறவு இலாகாவுக்கு ஜீப்புகள், இந்து மத அறநிலைய இலாகாவுக்கு 14 ஜீப்புகள், இவைகள் எல்லாம் வாங்கப்படுகின்றன. இந்து மத பரிபாலனத்துறைக்கு டி.ஆர்.ஓ. அளவில் சில அதிகாரிகள் நியமிக்கப்படுவது அவசியம் என்றே கருதுகிறேன். காரணம் ஆலயங்களுக்கு உள்ள சொத்துக்களைப் பலர் தங்கள் அதிகாரம், செல்வாக்கு இவைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் எத்தனையோ விதங்களில் சுரண்டுகிறார்கள். இந்தச் சொத்துக்களை அத்தகையவர்களிடமிருந்து மீட்க ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் ஒரு அதிகாரி இருந்து, என்கிரோச்ட்மெண்ட் எங்கே இருக்கிறதோ, அதை நீக்க வேண்டும். கோவில் குத்தகை வருமானத்தை பலவிதமான

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

[31st August 1970]

ஆதாரங்களின் பெயரால் குறைக்க, தங்கள் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்துபவர்கள் விஷயத்தில் தலையிட்டு, அவைகளை விசாரிக்கவேண்டும். அதற்கான வேலைகள் செய்வதற்காக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அதிகாரிகளை நியமித்திருப்பதாக அறிகிறேன். அவர்களுக்காக ஜீப்புகள் வாங்கப்படுகின்றன என்று நினைக்கிறேன். அவசியம்தான். கூட்டுறவு இலாகாவுக்கு ஜீப்புகள் வாங்கப்படுகின்றன. ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு இலாகாவுக்கு ஜீப்புகள் வாங்கப்பட்டாலும், அவைகளை ரெவினியூ இலாகா அதிகாரிகள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். கிராமங்களில் சாதாரண ஜனங்கள் பேசுவார்கள் : தனக்கு என்று பெண்டாட்டி இருந்தால் சட் என்று ஒரு அடி கொடுக்கலாம் என்று. கூட்டுறவு இலாகா ஜீப்பை ரெவினியூ இலாகாவின் உடனே எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். ரெவினியூ இலாகா நினைத்தால் எந்த இடத்திலும் கை வைக்கலாம். அதைக் குறைக்க வேண்டும். அவர்கள் காரியத்தைச் செய்ய ஜீப்புகள் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நவீன அரிசி ஆலைகள் 7 அமைக்கும் திட்டம் இருக்கிறது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மார்க்கட்டிஷ் சொசைட்டி ஒரு சிறியரக அரிசி மில் அமைக்க கேட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நூற்பாலைக்கு அரசிடமிருந்து, அகதிகள் புனரமைப்பு மத்திய நிதியிலிருந்து 15 லட்சம் கேட்டோம். அதைக் கவனிக்க வேண்டும். புல்டோஸர்கள், பல் சக்கர டிராக்டர்கள் வாங்க வேண்டும். பல இடங்களில் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் பொது ஜன வேலைக்காக, சமுதாய நல வேலைகளுக்காக என்று ரூ. 350 பணம் கட்டி ஆறு மாதம் ஆகிறது. இன்னும் புல்டோஸர் வரவில்லை. அதையும் கவனிக்க வேண்டும். 7-00 p.m. மத்திய அரசு 1969-70-ம் ஆண்டுக்கு சாலைகளுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தில், மாநிலங்கள் ரூபாய் நாலு கோடி ஐம்பத்தாறு லட்சம் “சரண்டர்” பண்ணிவிட்டார்கள் என்று அங்கு இருக்கிற மந்திரி பார்லிமெண்டில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழக அரசு “சரண்டர்” பண்ணியிருக்காது என்று நினைக்கிறேன். அதைக் கவனிக்க வேண்டும். நாம் பண்ணியிருக்கிறோமா என்று யோசிக்க வேண்டும். காரணம் அதைக் கொண்டு 1970-71-க்குக் குறைத்து விடலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைபற்றி முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன். தமிழக அரசு இதழில் 1967-ம் ஆண்டு அரசு உத்தரவுகள் இன்னும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. பஞ்சாயத்துத் தேர்தல் எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டது. ஆனால் அது பற்றிய உத்தரவுகள் இன்றைக்கும் வரவில்லை. இந்த முறைகள் மாறுவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சட்டமன்ற உறுப்பினர் விடுதி சம்பந்தமாக விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டும். அமைச்சர்கள் மாறுவேஷம் போட்டு எங்களுடன் இருந்து வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்று அனுபவித்தால் நிலைமை நன்றாகப் புரியும். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், எல்லோரும் கண்ணியமாகக் கருதக்கூடியவர்கள் நிலை பல வகையிலும் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.